

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 6ης Απριλίου 2006 *

Στην υπόθεση T-309/03,

Manel Camós Grau, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο M.-A. Lucas,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους J.-F.
Pasquier και C. Ladenburger, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής-εναγομένης,

με αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της από 17 Οκτωβρίου 2002 εκθέσεως της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολεμήσεως της Απάτης (OLAF) με την οποία περατώθηκε η έρευνα σχετικά με το Ινστιτούτο για τις σχέσεις μεταξύ Ευρώπης και Λατινικής Αμερικής (IRELA) και, αφετέρου, τη χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης και την αποκατάσταση της σχετικής με τη σταδιοδρομία ζημίας που φέρεται ότι προκλήθηκαν από την έκθεση αυτή,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Legal, πρόεδρο, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka και V. Vadrpalas, δικαστές,
γραμματέας: J. Palacio González, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

αφού έλαβε υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο της διαφοράς

- ¹ Η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολεμήσεως της Απάτης (OLAF), η οποία συστάθηκε με την απόφαση 1999/352/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 1999 (ΕΕ L 136, σ. 20), είναι επιφορτισμένη, μεταξύ άλλων, με τη διεξαγωγή εσωτερικών διοικητικών ερευνών για τον εντοπισμό των σοβαρών περιπτώσεων που συνδέονται με την άσκηση επαγγελματικών δραστηριοτήτων, συνιστούν ενδεχομένως παράβαση των υποχρεώσεων των μονίμων υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων και μπορούν να επισύρουν πειθαρχικές και, εν ανάγκη, ποινικές διώξεις.

- 2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την OLAF (ΕΕ L 136, σ. 1), ορίζει ότι οι έρευνες που αφορούν τα όργανα και τους οργανισμούς των Κοινοτήτων διεξάγονται τηρουμένων των κανόνων των Συνθηκών και του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (άρθρο 4, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο). Το άρθρο του 6 διευκρινίζει τα της διεξαγωγής των ερευνών, τις οποίες διενεργούν υπό την αιγίδα του διευθυντή της OLAF υπάλληλοι της OLAF, των οποίων η στάση πρέπει να συνάδει, μεταξύ άλλων, με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.
- 3 Το άρθρο 9 του κανονισμού 1073/1999 ορίζει ότι, μετά το πέρας της έρευνας που διεξήγαγε, η OLAF καταρτίζει, υπό την αιγίδα του διευθυντή της, έκθεση η οποία περιέχει ειδικά τα συμπεράσματα της έρευνας, περιλαμβανομένων των συστάσεων του διευθυντή για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί. Σύμφωνα με την παράγραφο 4 της διατάξεως αυτής, η έκθεση που καταρτίζεται κατόπιν εσωτερικής έρευνας και τα συναφή έγγραφα διαβιβάζονται στο σχετικό όργανο ή στον σχετικό οργανισμό που της δίνει, εν ανάγκη, την πειθαρχική και δικαστική συνέχεια την οποία απαιτούν τα αποτελέσματα της έρευνας.
- 4 Βάσει του άρθρου 14 του ίδιου κανονισμού, κάθε μόνιμος υπάλληλος ή κάθε μέλος του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων δύναται κατά τον τρόπο που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να υποβάλει στον διευθυντή της OLAF διοικητική ένσταση κατά βλαπτικής γι' αυτόν πράξεως στην οποία η OLAF προέβη στο πλαίσιο εσωτερικής έρευνας.
- 5 Η απόφαση 1999/396/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 2ας Ιουνίου 1999, σχετικά με τους όρους και τις λεπτομέρειες των εσωτερικών ερευνών στον τομέα της καταπολεμήσεως της απάτης, της δωροδοκίας και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας επιζήμιας για τα συμφέροντα των Κοινοτήτων (ΕΕ L 149, σ. 57), ορίζει, στο άρθρο της 4, πρώτο εδάφιο, ότι στην περίπτωση που ανακλύπει το

ενδεχόμενο προσωπικής αναμίξεως ενός μέλους της Επιτροπής, μονίμου υπαλλήλου της Επιτροπής ή μέλους του λοιπού προσωπικού της, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να ενημερωθεί ταχέως σχετικά όταν τούτο δεν συνεπάγεται τον κίνδυνο να θιγεί η έρευνα. Η διάταξη αυτή διευκρινίζει ότι κανένα συμπέρασμα που αφορά ονομαστικά τον ενδιαφερόμενο δεν μπορεί να συναχθεί κατά τη λήξη της έρευνας χωρίς να έχει δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να εκφραστεί σχετικά με όλα τα πραγματικά περιστατικά που τον αφορούν.

Το ιστορικό της διαφοράς

- 6 Ο M. Camós Grau, υπάλληλος της Επιτροπής, με βαθμό A 3, έλαβε μέρος, από το 1992 έως το 1997, ενώ υπηρετούσε στην αρμόδια για τη Λατινική Αμερική διεύθυνση της Γενικής Διευθύνσεως (στο εξής: ΓΔ) που είναι επιφορτισμένη με τις εξωτερικές οικονομικές σχέσεις, στη διαχείριση του Ινστιτούτου για τις σχέσεις μεταξύ Ευρώπης και Λατινικής Αμερικής (στο εξής: IRELA), το οποίο ιδρύθηκε το 1984.
- 7 Μετά το γεγονός ότι από πλείστες όσες εκθέσεις, και ιδίως της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» της Επιτροπής, το 1997, και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, το 1998, ανεφάνησαν δημοσιονομικές και λογιστικές ατασθαλίες στο IRELA, ο διευθυντής της OLAF αποφάσισε, στις 4 Ιουλίου 2000, να κινήσει έρευνα σχετικά με το IRELA και μετά, στις 29 Ιανουαρίου 2001, να επεκτείνει την αρχική έρευνα και να κινήσει εσωτερική έρευνα σχετικά με τρεις υπαλλήλους της Επιτροπής, και μεταξύ αυτών τον προσφεύγοντα-ενάγοντα (στο εξής: προσφεύγων).
- 8 Σύμφωνα με το άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/396, ο διευθυντής της OLAF ειδοποίησε τον M. Camós Grau, στις 30 Ιανουαρίου 2001, για την κίνηση της έρευνας αυτής και για τη δυνατότητα να είναι αναμεμιγμένος στις ατασθαλίες που είχαν διαπιστωθεί. Επίσης, του γνωστοποίησε τα ονόματα των υπαλλήλων της OLAF που ήταν εξουσιοδοτημένοι να προβούν στην έρευνα.

- 9 Ο Μ. Camós Grau, επικουρούμενος από τον δικηγόρο του, εξετάστηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2001 από τρεις από τους τέσσερις εξουσιοδοτημένους υπαλλήλους της OLAF.
- 10 Με έγγραφο της 22ας Φεβρουαρίου 2002, τα οποία απηύθυνε, αντιστοίχως, στον διευθυντή της OLAF και στην επιτροπή εποπτείας της OLAF, ο Μ. Camós Grau επέστησε την προσοχή στον ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» έναντι του IRELA και εξέφρασε την ανησυχία του ως προς έναν από τους εξεταστές, τον Ρ., δεδομένου ότι ο τελευταίος, έχοντας διανύσει μέρος της σταδιοδρομίας του στις υπηρεσίες αυτής της ΓΔ, δεν μπορούσε να έχει την απαιτούμενη αντικειμενικότητα για τη διενέργεια της έρευνας. Ο διευθυντής της OLAF του απέστειλε στις 22 Μαρτίου 2002 απάντηση εν αναμονή εξελίξεων.
- 11 Ο δικηγόρος του Μ. Camós Grau διευκρίνισε, με έγγραφο της 15ης Απριλίου 2002, το οποίο απηύθυνε στον διευθυντή της OLAF, τις υπόνοιες του πελάτη του ως προς το ενδεχόμενο να υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων στο πρόσωπο του Ρ., λαμβανομένων υπόψη τόσο των ευθυνών τις οποίες ο εξεταστής αυτός είχε στο πλαίσιο της μονάδας που ήταν επιφορτισμένη με τον έλεγχο του IRELA στη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας, όσο και της συμπεριφοράς του κατά τη διενέργεια της έρευνας αυτής. Ο δικηγόρος του προσφεύγοντος απευθύνθηκε με το ίδιο πνεύμα στον πρόεδρο της επιτροπής εποπτείας της OLAF, με έγγραφο της 26ης Απριλίου 2002.
- 12 Ο Μ. Camós Grau, επικουρούμενος από τον δικηγόρο του, εξετάστηκε στις 22 Απριλίου 2002 από τον προϊστάμενο της μονάδας «Δικαστές, παροχή συμβουλών και δικαστική παρακολούθηση» της OLAF, κατά τη διάρκεια ακρόασεως έχουσας ως σκοπό τη διευκρίνιση των ισχυρισμών του Μ. Camós Grau όσον αφορά τον Ρ. Ο προϊστάμενος της μονάδας αυτής άκουσε επίσης, στις 23 Απριλίου 2002, τον εξεταστή που είχε τεθεί υπό αμφισβήτηση.
- 13 Με έγγραφο της 17ης Μαΐου 2002, ο προϊστάμενος της μονάδας «Δικαστές, παροχή συμβουλών και δικαστική παρακολούθηση» γνωστοποίησε στον Μ. Camós Grau ότι η μονάδα του είχε δώσει στον διευθυντή της OLAF τη νομική γνώμη κατά την

οποία «η θέση του Ρ. ως εξεταστή ασχολούμενου με τον φάκελο αναφοράς [IRELA] θα μπορούσε να θεωρηθεί σύγκρουση συμφερόντων» και ότι η OLAF είχε αποφασίσει, σύμφωνα με την πρόταση που υπέβαλε στον διευθυντή η εν λόγω μονάδα, «να αποσύρει [τον εξεταστή αυτόν] από την έρευνα» (στο εξής: απόφαση της 17ης Μαΐου 2002).

- 14 Ο Μ. Camós Grau υπέβαλε βάσει του άρθρου 14 του κανονισμού 1073/1999, στις 29 Ιουλίου 2002, ενώπιον του διευθυντή της OLAF, διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όπως ίσχυε στην υπό κρίση υπόθεση (στο εξής: ΚΥΚ) ζητώντας, ειδικότερα, να ακυρωθεί η απόφαση της 17ης Μαΐου 2002 κατά το μέρος που άφησε άθικτες πράξεις τις οποίες τέλεσε ο Ρ. στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με το IRELA, δεδομένου ότι οι πράξεις αυτές αντέβαιναν, κατά τον ενδιαφερόμενο, στις απαιτήσεις αμεροληψίας και αντικειμενικότητας, και να του χορηγηθεί αποζημίωση προς χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης και προς αποκατάσταση της σχετικής με τη σταδιοδρομία του ζημίας τις οποίες ισχυρίστηκε ότι υπέστη.
- 15 Ο διευθυντής της OLAF βεβαίωσε στις 14 Αυγούστου 2002 ότι παρέλαβε την ένσταση αυτή.
- 16 Ο δικηγόρος του Μ. Camós Grau απηύθυνε νέο έγγραφο, στις 25 Σεπτεμβρίου 2002, στον διευθυντή της OLAF και στον πρόεδρο της επιτροπής εποπτείας της OLAF, με το οποίο υπενθύμισε τις αιτιάσεις του πελάτη του όσον αφορά τη διεξαγωγή της έρευνας σχετικά με το IRELA.
- 17 Η τελική έκθεση της έρευνας σχετικά με το IRELA απευθύνθηκε από τον διευθυντή της OLAF, στις 17 Οκτωβρίου 2002, στον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής, στον Γενικό Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και στις βελγικές και ισπανικές δικαστικές αρχές. Κοινοποιήθηκε και στον Μ. Camós Grau στις 4 Νοεμβρίου 2002. Οι ισπανικές και βελγικές δικαστικές αρχές πληροφόρησαν την OLAF, αντιστοίχως στις 13 Φεβρουαρίου και στις 10 Μαρτίου 2003, ότι αποφάσισαν να θέσουν την υπόθεση στο αρχείο.

- 18 Η έκθεση της OLAF επικρίνει τον τρόπο που έγινε η διαχείριση του IRELA και τον ρόλο που η Επιτροπή διαδραμάτισε συναφώς. Ειδικότερα, ενοχοποιεί τρεις υπαλλήλους της Επιτροπής, και μεταξύ αυτών των M. Camós Grau, οι οποίοι είχαν λάβει μέρος στη διαχείριση του IRELA, κηρύσσοντάς τους υπεύθυνους για το ότι πρότειναν και επέτρεψαν ένα σύστημα χρηματοδότησεως το οποίο καθιστούσε δυνατές δημοσιονομικές και λογιστικές ατασθαλίες. Η έκθεση συνιστά να κινηθούν εν προκειμένω πειθαρχικές διαδικασίες.
- 19 Δεδομένου ότι η από 29 Ιουλίου 2002 διοικητική ένσταση του M. Camós Grau δεν έλαβε ρητή απάντηση εντός της τετράμηνης προθεσμίας του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, στις 29 Νοεμβρίου 2002 ελήφθη σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της ενστάσεως αυτής (στο εξής: απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2002).
- 20 Η ισπανική εφημερίδα *El País* δημοσίευσε, στο φύλλο της της 11ης Δεκεμβρίου 2002, ένα άρθρο για τα συμπεράσματα της εκθέσεως της OLAF σχετικά με το IRELA, άρθρο το οποίο έχει τον τίτλο «Η Ευρωπαϊκή Ένωση εμπλέκει Ισπανούς πολιτικούς και υπαλλήλους σε δαπάνες 3,6 εκατομμυρίων χωρίς δικαιολογητικά» και αναφέρει ονομαστικά τον προσφεύγοντα.
- 21 Ο M. Camós Grau απηύθυνε στον διευθυντή της OLAF, στις 4 Φεβρουαρίου 2003, διοικητική ένσταση κατά της από 17 Οκτωβρίου 2002 εκθέσεως με την οποία περατώθηκε η έρευνα της OLAF.
- 22 Μετά την παράδοση της εκθέσεως της OLAF, η Επιτροπή ανέθεσε, στις 10 Φεβρουαρίου 2003, στην Υπηρεσία Ερευνών και Πειθαρχικών Κυρώσεων (στο εξής: IDOC) να προβεί σε συμπληρωματική διοικητική έρευνα για να καθοριστεί τόσο αν ορισμένες πράξεις είναι συμβατές με την τότε ισχύουσα ρύθμιση όσο και αν υπάρχουν ευθύνες των υπαλλήλων τους οποίους αναφέρει η έκθεση της OLAF.

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Μαρτίου 2003, ο M. Camós Grau άσκησε προσφυγή-αγωγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε υπό τα στοιχεία T-96/03 και με την οποία ζητήθηκε, αφενός, η ακύρωση της απόφασης της 17ης Μαΐου 2002 να αποπεμφθεί ο P. από την ερευνητική ομάδα σχετικά με το IRELA, κατά το μέρος που η απόφαση αυτή άφησε άθικτες τις πράξεις που τελέστηκαν με τη συμμετοχή του, και της απόφασης της 29ης Νοεμβρίου 2002 να απορριφθεί σιωπηρώς η διοικητική του ένσταση και, αφετέρου, η επιδίκαση εις βάρος της Επιτροπής αποζημίωσης προς χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης και προς αποκατάσταση της σχετικής με τη σταδιοδρομία ζημίας που φέρεται ότι προκλήθηκαν από τις αποφάσεις αυτές.
- 24 Με απόφαση της 28ης Μαΐου 2003, ο διευθυντής της OLAF απέρριψε τη διοικητική ένσταση του M. Gamós Grau κατά της εκθέσεως της 17ης Οκτωβρίου 2002, θεωρώντας, κυρίως, ότι η πιο πάνω έκθεση δεν αποτελεί βλαπτική πράξη και, επικουρικώς, ότι οι σχετικοί με τη νομιμότητα της έρευνας ισχυρισμοί του ενδιαφερομένου είναι αβάσιμοι.
- 25 Η IDOC παρέδωσε την έκθεσή της στις 2 Ιουλίου 2003. Η IDOC συνήγαγε ότι η συμμετοχή των υπαλλήλων της Επιτροπής στη διαχείριση του IRELA είναι συμβατή με την τότε ισχύουσα κοινοτική ρύθμιση και ότι, ελλείπει στοιχείων που αποδεικνύουν ότι οι πιο πάνω υπάλληλοι τήρησαν σχετικά με το σχέδιο εξυγιάνσεως του IRELA στάση ασύμβατη με την ίδια ρύθμιση, δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί ευθύνη τους. Η έκθεση αναφέρει ότι η έρευνα δεν απομόνωσε ατομικές ευθύνες, αλλά αποκάλυψε έλλειψη συντονισμού μεταξύ των υπηρεσιών της Επιτροπής που είναι αρμόδιες για τον έλεγχο των κοινοτικών πόρων που χορηγούνται στο IRELA. Τέλος, πρότεινε είτε να κλείσει η συμπληρωματική διοικητική έρευνα είτε να γίνουν πρόσθετες ερευνητικές πράξεις οι οποίες θα ήσαν μακρές και περίπλοκες.
- 26 Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) πληροφόρησε τον M. Camós Grau, στις 2 Σεπτεμβρίου 2003, ότι αποφάσισε να κλείσει την υπόθεση χωρίς πειθαρχική συνέχεια.

27 Με τη διάταξη της 9ης Ιουνίου 2004, T-96/03, Camós Grau κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-157 και II-707), το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προαναφερθείσα στη σκέψη 23 προσφυγή-αγωγή. Το Πρωτοδικείο εκτίμησε, μεταξύ άλλων, ότι η προσβληθείσα απόφαση αποτελεί ενδιάμεσο μέτρο το οποίο εντάσσεται στην ερευνητική διαδικασία που κίνησε η OLAF, ότι δεν έχει υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος και να μεταβάλουν τη νομική του κατάσταση και ότι επίκληση της ενδεχόμενης ελλείψεως νομιμότητας του μέτρου αυτού θα μπορούσε να γίνει μόνο στο πλαίσιο προσφυγής κατά της δυναμένης να προσβληθεί πράξεως με την οποία περατώθηκε η διαδικασία.

Η διαδικασία

28 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Σεπτεμβρίου 2003, ο M. Camós Grau άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή).

29 Με έγγραφο της 29ης Σεπτεμβρίου 2003, ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να προσκομίσει έγγραφα που αφορούν την έρευνα της OLAF και τη συνέχεια που δόθηκε σε αυτή.

30 Με μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας το οποίο ανακοινώθηκε στις 30 Μαρτίου 2004, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει όλα τα παραρτήματα της εκθέσεως της OLAF, την έκθεση της συμπληρωματικής διοικητικής έρευνας που διενεργήθηκε από την IDOC και το σχέδιο εκθέσεως το οποίο καταρτίστηκε από έναν από τους εξεταστές της OLAF και χρησίμευσε για την κατάρτιση της τελικής εκθέσεως της OLAF. Επί πλέον, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την Επιτροπή να αναφέρει ποιες τροποποιήσεις επήλθαν στο σχέδιο της εκθέσεως της OLAF και ποιες ερευνητικές πράξεις επανεξετάστηκαν, καθώς και να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους η OLAF δεν ανέλυσε ακριβέστερα τον ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος».

- 31 Η Επιτροπή προσκόμισε τα ζητηθέντα έγγραφα και απάντησε στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου στις 10 Μαΐου 2004, ενώ ο προσφεύγων κατέθεσε την 1η Ιουλίου 2004 τις παρατηρήσεις του σχετικά με τα πιο πάνω έγγραφα και τις πιο πάνω απαντήσεις.
- 32 Κατ' εφαρμογήν των άρθρων 14 και 51 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε τους διαδίκους, αποφάσισε στις 6 Ιουνίου 2005 να παραπέμψει την υπόθεση στο τέταρτο πενταμελές τμήμα.
- 33 Με μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας το οποίο ανακοινώθηκε στις 27 Ιουνίου 2005, το Πρωτοδικείο ζήτησε από τους διαδίκους να προσκομίσουν την προαναφερθείσα στη σκέψη 21 διοικητική ένσταση της 4ης Φεβρουαρίου 2003 και να εξηγήσουν, όσον αφορά την αναφερθείσα από τον προσφεύγοντα στα δικόγραφα του υποψηφιότητά του για μια θέση διευθυντή, τις συνθήκες υπό τις οποίες κενώθηκε η θέση, τη φύση των καθηκόντων και τη διαδικασία που ακολουθήθηκε για την πλήρωση της θέσεως αυτής. Επί πλέον, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την καθής-εναγομένη (στο εξής: καθής) να δώσει παραδείγματα βλαπτικών πράξεων που, κατ' αυτήν, μπορούν να γίνουν το αντικείμενο διοικητικής ενστάσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 του κανονισμού 1073/1999 και να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους στο τελικό κείμενο της εκθέσεως της OLAF απαλείφθηκαν ορισμένα χωρία του σχεδίου της εκθέσεως της OLAF τα οποία αφορούσαν τον ρόλο και τις ευθύνες της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» σχετικά με το IRELA. Η καθής και ο προσφεύγων απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου αντιστοίχως στις 5 και στις 9 Αυγούστου 2005.
- 34 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 14ης Σεπτεμβρίου 2005.
- 35 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 23ης Σεπτεμβρίου 2005, θέλησε να προβεί σε διευκρινίσεις σχετικά με ορισμένα ζητήματα που θίχτηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και αφορούν την κοινολόγηση της εκθέσεως της OLAF στις υπηρεσίες της και την ενδεχόμενη κατάθεση της ίδιας εκθέσεως στον προσωπικό φάκελο του προσφεύγοντος.

- 36 Με διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2005, ο πρόεδρος του τετάρτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου διέταξε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας για να περιληφθούν στη δικογραφία τα πληροφοριακά στοιχεία που διαβιβάστηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο και για να μπορέσει ο προσφεύγων να υποβάλει τις τυχόν παρατηρήσεις του σχετικά με τα πρόσθετα στοιχεία που διαβίβασε η Επιτροπή.
- 37 Ο προσφεύγων δεν υπέβαλε παρατηρήσεις εντός της προθεσμίας που έταξε το Πρωτοδικείο.
- 38 Ο πρόεδρος του τετάρτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου κήρυξε περατωθείσα την προφορική διαδικασία με απόφαση της 3ης Ιανουαρίου 2006.

Τα αιτήματα των διαδίκων

- 39 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της 17ης Μαΐου 2002 περί αποπομπής του Ρ. από την ερευνητική ομάδα σχετικά με το IRELA, κατά το μέρος που η απόφαση αυτή αφήνει άθικτες, χωρίς να τις επανεξετάσει, τις πράξεις που τελέστηκαν με τη συμμετοχή του, να τις ακυρώσει ή να διατάξει την επανάληψή τους·
 - να ακυρώσει την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2002 με την οποία απορρίφθηκε σιωπηρώς η διοικητική του ένσταση της 29ης Ιουλίου 2002 κατά της αποφάσεως της 17ης Μαΐου 2002·
 - να ακυρώσει την έκθεση της OLAF της 17ης Οκτωβρίου 2002 με την οποία περατώθηκε η έρευνα σχετικά με το IRELA·

- να ακυρώσει την απόφαση της 28ης Μαΐου 2003 του διευθυντή της OLAF με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που ο προσφεύγων υπέβαλε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της εκθέσεως αυτής·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής του βλάβης ποσό που υπολογίζεται προσωρινά σε 10 000 ευρώ·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη σχετικά με τη σταδιοδρομία του ποσό που υπολογίζεται προσωρινά σε ένα ευρώ·
- να υποχρεώσει την Επιτροπή να του αποδώσει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε για την άμυνά του στο πλαίσιο της έρευνας και των διοικητικών του ενστάσεων κατά της αποφάσεως της 17ης Μαΐου 2002 και της εκθέσεως της OLAF της 17ης Οκτωβρίου 2002·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

40 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη στο σύνολό της ή, επικουρικώς, όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως των δύο πρώτων προσβαλλομένων αποφάσεων·
- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί των αιτημάτων ακυρώσεως της αποφάσεως της 17ης Μαΐου 2002 και της αποφάσεως της 29ης Νοεμβρίου 2002

- 41 Το πρώτο και το δεύτερο αίτημα της υπό κρίση προσφυγής, με τα οποία ζητείται η ακύρωση των αποφάσεων της 17ης Μαΐου και της 29ης Νοεμβρίου 2002, συνιστούν απλώς και μόνον επανάληψη αιτημάτων που υποβλήθηκαν προηγουμένως στην υπόθεση T-96/03. Κατά συνέπεια, όταν ασκήθηκε η υπό κρίση προσφυγή, δηλαδή στις 8 Σεπτεμβρίου 2003, το παραδεκτό τους προσέκρουε στην ένσταση εκκρεμοδικίας που το Πρωτοδικείο οφείλει ούτως ή άλλως να εξετάσει αυτεπαγγέλτως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Μαΐου 1971, 45/70 και 49/70, Bode κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 835, σκέψη 11, και του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1996, T-99/95, Stott κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-2227, σκέψεις 22 και 23). Αλλωστε, όπως εκτέθηκε πιο πάνω στη σκέψη 27, το Πρωτοδικείο, στη διάταξη Camós Grau κατά Επιτροπής, κήρυξε απαράδεκτα τα αιτήματα αυτά ως μη στρεφόμενα κατά πράξεως που μπορεί να προσβληθεί.
- 42 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι, αυτά καθ' εαυτά, το πρώτο και το δεύτερο αίτημα της υπό κρίση προσφυγής είναι απαράδεκτα. Τούτο δεν αποκλείει το ενδεχόμενο η επιχειρηματολογία που προβλήθηκε προς στήριξη των αιτημάτων αυτών να ληφθεί υπόψη για να εκτιμηθεί, εν ανάγκη, η νομιμότητα πράξεων που τελέστηκαν μετά από εκείνες τις οποίες αφορούν τα ανωτέρω αιτήματα.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 28ης Μαΐου 2003 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που ο προσφεύγων υπέβαλε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της εκθέσεως της OLAF

- 43 Κατά πάγια νομολογία, τα αιτήματα που στρέφονται κατά της απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως έχουν ως αποτέλεσμα να επιληφθεί ο δικαστής της πράξεως

κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση και ως τέτοια δεν έχουν αυτοτελές περιεχόμενο (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1989, 293/87, *Vainker* κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 23, σκέψη 8). Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι το τρίτο αίτημα, το οποίο στρέφεται κατά της εκθέσεως της OLAF, και το τέταρτο αίτημα, το οποίο στρέφεται κατά της απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως που υποβλήθηκε κατά της εκθέσεως αυτής, έχουν ως ενιαίο αντικείμενο την ακύρωση της εκθέσεως της OLAF της 17ης Οκτωβρίου 2002 (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Μαρτίου 2004, T-310/02, *Θεοδωράκης* κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-95 και II-427, σκέψη 19).

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της εκθέσεως της OLAF της 17ης Οκτωβρίου 2002

— *Επί του παραδεκτού*

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ⁴⁴ Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη η οποία δεν είναι βλαπτική και δεν μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο ακυρωτικού αιτήματος. Μια έκθεση έρευνας της OLAF όπως και η έρευνα και τα μέτρα οργανώσεως που λαμβάνονται στο πλαίσιο της έρευνας αυτής αποτελούν μόνο προπαρασκευαστικές πράξεις οι οποίες δεν προδικάζουν την τελική απόφαση του διοικητικού οργάνου. Έτσι, η προβολή πάσης φύσεως διαδικαστικών παρατυπιών που φέρεται ότι έθιξαν την έρευνα, ακόμη και αν οι παρατυπίες αυτές υποτεθούν αποδεδειγμένες, δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα ότι η επίμαχη έκθεση έχει τον χαρακτήρα προπαρασκευαστικής και όχι βλαπτικής πράξεως, καθόσον ουδόλως έχει μεταβληθεί η νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου. Η παράβαση διαδικαστικών κανόνων δεν αποδεικνύει ότι εκδόθηκε βλαπτική πράξη, αλλά παρεμπιπτόντως μπορεί να γίνει η επίκλησή της κατά μιας τελικής αποφάσεως του διοικητικού οργάνου η οποία είναι εκείνη που είναι βλαπτική. Η καθής προσθέτει ότι ο υποτιθέμενος επηρεασμός του ηθικού συμφέροντος και των προοπτικών εξελίξεως της σταδιοδρομίας του προσφεύγοντος είναι αλυσιτελής,

καθόσον πρόκειται για θεωρητικές σκέψεις σχετικά με πραγματικά περιστατικά και όχι για υποχρεωτικές συνέπειες της εκθέσεως οι οποίες μετέβαλαν τη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου. Υποστηρίζει επίσης ότι η OLAF, παρά τη λειτουργική ανεξαρτησία της, δεν έχει εξουσία λήψεως αποφάσεων και ότι οι εκθέσεις έρευνας τις οποίες καταρτίζει δεν έχουν δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα, καθόσον ο σκοπός τους είναι ιδίως η προετοιμασία μιας πειθαρχικής διαδικασίας.

- 45 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσφυγή του είναι παραδεκτή, καθόσον θεωρεί ότι η έκθεση της OLAF αποτελεί βλαπτική γι' αυτόν πράξη. Ισχυρίζεται ότι η έκθεση αυτή θίγει αμέσως και ευθέως τη νομική του κατάσταση λόγω των παρανομιών τις οποίες περιέχει. Η έκθεση αποτελεί την κατάληξη μιας περίπλοκης διαδικασίας την οποία έχουν σφραγίσει η παρανομία παλαιότερων ερευνητικών πράξεων ή παραλείψεων της OLAF, η παραβίαση των αρχών της επιείκειας, της αμεροληψίας, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της χρηστής διοικήσεως, καθώς και η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Καταρτίστηκε υπό παράτυπες συνθήκες, καθόσον καταρτίστηκε χωρίς τη συνδρομή του μοναδικού εξεταστή που έμεινε εξουσιοδοτημένος μέχρι το τέλος της έρευνας και χωρίς να υποβληθεί στον προσφεύγοντα, παρά το ότι ο τελευταίος εγκαλείτο προσωπικά. Ο M. Camós Grau ισχυρίζεται ότι η έκθεση αυτή θίγει αμέσως και ευθέως το ηθικό του συμφέρον, αφενός, καθόσον τον αναφέρει ονομαστικώς και του αποδίδει εσφαλμένως την ευθύνη για τις διαπιστωμένες ατασθαλίες και, αφετέρου, καθόσον κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή και στις ισπανικές και βελγικές δικαστικές αρχές και δημοσιεύθηκε στον Τύπο. Η έκθεση μπορεί να θίξει και τη σταδιοδρομία του προσφεύγοντος και πράγματι φαίνεται να εμπόδισε την προαγωγή του στη διευθυντική θέση που ο ίδιος είχε ζητήσει. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η έκθεση της OLAF έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως καθόσον απορρέει από απόφαση του διευθυντή της OLAF, όπως ορίζει ο κανονισμός 1073/1999. Τέλος, διατείνεται ότι η διαδικασία εσωτερικής έρευνας την οποία κίνησε η OLAF πρέπει να θεωρηθεί χωριστή από την πειθαρχική διαδικασία λόγω της λειτουργικής ανεξαρτησίας της OLAF.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 46 Η προσφυγή στρέφεται κατά της πράξεως την οποία η OLAF εξέδωσε υπό την αιγίδα του διευθυντή της και στην οποία ενσωματώνονται τα συμπεράσματα της εκθέσεως περατώσεως της έρευνας σχετικά με το IRELA.

- 47 Κατά πάγια νομολογία, αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να γίνουν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά το άρθρο 230 ΕΚ τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατάφωρα τη νομική του κατάσταση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 346/87, Bossi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 303, σκέψη 23).
- 48 Πάντως, μια έκθεση όπως εκείνη την οποία η OLAF κατήρτισε μετά το πέρας της εξωτερικής και της εσωτερικής έρευνάς της σχετικά με το IRELA δεν μεταβάλλει κατάφωρα τη νομική κατάσταση των προσώπων που, όπως ο προσφεύγων, κατονομάζονται στην έκθεση αυτή.
- 49 Ασφαλώς, η έκθεση περατώσεως μιας έρευνας, έκθεση η οποία αποτελεί τελικό έγγραφο που έχει καταρτιστεί στο τέλος μιας αυτοτελούς διοικητικής διαδικασίας από μια υπηρεσία η οποία έχει λειτουργική ανεξαρτησία, δεν δύναται ως εκ τούτου να χαρακτηριστεί ως μέτρο για την προπαρασκευή των διοικητικών ή δικαστικών διαδικασιών που μπορούν να κινηθούν στη συνέχεια αλλά που κάλλιστα θα μπορούσαν να κινηθούν παράλληλα ή και πριν από την παραπομπή του θέματος στην OLAF. Ωστόσο, ο τελικός χαρακτήρας που μια έκθεση της OLAF έχει σε σχέση με τη διαδικασία η οποία διέπει τις έρευνες της υπηρεσίας αυτής δεν δίνει στην πιο πάνω έκθεση τον χαρακτήρα πράξεως παράγουσας υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα.
- 50 Συγκεκριμένα, οι εκθέσεις με τις οποίες ολοκληρώνονται οι έρευνες της OLAF και των οποίων η κατάρτιση και διαβίβαση θέτει τέλος στην αποστολή της παραθέτουν, πέρα από τα διαπιστωμένα πραγματικά περιστατικά, τα συμπεράσματα που συνάγονται από τα περιστατικά αυτά καθώς και συστάσεις σχετικά με τη συνέχεια, ιδίως δε την πειθαρχική και ποινική συνέχεια, που κατά την OLAF θα μπορούσε να δοθεί στις εκθέσεις, συμπεράσματα και συστάσεις που απευθύνονται στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών καθώς και στα σχετικά κοινοτικά όργανα για να αποφασίσουν αν πρέπει να δοθεί συνέχεια. Ναι μεν η OLAF, στις εκθέσεις της, μπορεί να συστήσει την έκδοση βλαπτικών για τα σχετικά πρόσωπα πράξεων που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα, πλην όμως η γνώμη την οποία διατυπώνει εν προκειμένω δεν συνεπάγεται καμία υποχρέωση, ούτε καν διαδικαστικής φύσεως, για τις αρχές στις οποίες απευθύνεται.

51. Εν προκειμένω, από τις διατάξεις του κανονισμού 1073/1999, και ειδικότερα από την αιτιολογική σκέψη 13 και από το άρθρο 9 του κανονισμού αυτού, προκύπτει ότι τα συμπεράσματα της OLAF που περιέχονται σε μια τελική έκθεση δεν μπορούν να επιφέρουν αυτόματα την κίνηση δικαστικών ή πειθαρχικών διαδικασιών, καθόσον οι αρμόδιες αρχές είναι ελεύθερες να αποφασίσουν για τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στην τελική έκθεση και επομένως είναι οι μόνες αρχές που μπορούν να λάβουν αποφάσεις ικανές να θίξουν τη νομική κατάσταση των προσώπων σχετικά με τα οποία η έκθεση συνέστησε να κινηθούν τέτοιες διαδικασίες (διάταξη του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουλίου 2004, T-29/03, Comunidad Autónoma de Andalucía κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2923, σκέψη 37).
52. Άλλωστε δεν αμφισβητείται ότι, εν προκειμένω, ναι μεν η επίμαχη έκθεση συνέστησε την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας σχετικά με τον προσφεύγοντα, πλην όμως μια τέτοια διαδικασία δεν κινήθηκε καθόσον η ΑΔΑ γνωστοποίησε στον M. Camós Grau, στις 2 Σεπτεμβρίου 2003, ότι αποφάσισε να κλείσει την υπόθεση χωρίς πειθαρχική συνέχεια.
53. Μετά την πιο πάνω απόφαση, η οποία συνοδεύεται με τη διευκρίνιση ότι η ΑΔΑ δεν στοιχειοθέτησε ευθύνη του προσφεύγοντος στην υπόθεση την οποία αφορά η έρευνα της OLAF, η προσβαλλόμενη έκθεση δεν μπορούσε πια να χρησιμεύσει ως βάση για καμιά μεταγενέστερη απόφαση της ΑΔΑ σχετικά με τον προσφεύγοντα ούτε να ληφθεί υπόψη, σε αντίθεση π.χ. με μια έκθεση βαθμολογίας, κατά τις αποφάσεις σχετικά με τη σταδιοδρομία του ενδιαφερομένου. Επί πλέον, η έκθεση δεν είχε συνέπειες σε ποινικό επίπεδο, καθόσον οι βελγικές και ισπανικές δικαστικές αρχές ενημέρωσαν την OLAF, αντιστοίχως στις 13 Φεβρουαρίου και στις 10 Μαρτίου 2003, για την απόφασή τους να θέσουν την υπόθεση στο αρχείο, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 17. Επομένως, υπό τις συνθήκες αυτές η επαγγελματική κατάσταση του ενδιαφερομένου δεν μπορεί να θιγεί από την προσβαλλόμενη έκθεση.
54. Τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος σχετικά με τη διεξαγωγή της έρευνας και το περιεχόμενο της εκθέσεως δεν μπορούν να μεταβάλουν τις κρίσεις αυτές.

- 55 Οι προβαλλόμενες στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως διαδικαστικές παρατυπίες και παραβάσεις ουσιωδών τύπων, οι οποίες υποστηρίζεται, όπως εν προκειμένω, ότι αφορούν μια έκθεση έρευνας της OLAF, δεν μπορούν να δώσουν στην έκθεση αυτή τον χαρακτήρα βλαπτικής πράξεως. Τέτοια ελαττώματα μπορούν να προβληθούν μόνο προς στήριξη προσφυγής κατά μιας δυναμένης να προσβληθεί μεταγενέστερης πράξεως, στο μέτρο που τα ελαττώματα αυτά έχουν επηρεάσει το περιεχόμενο της εν λόγω πράξεως, και όχι αυτοτελώς όταν δεν υπάρχει τέτοια πράξη (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1987, 181/86 έως 184/86, Del Plato κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4991, σκέψεις 10, 22, 25, 33, 35, 36 και 38).
- 56 Επί πλέον, αν υποθεθεί ότι η έκθεση της OLAF θίγει το ηθικό συμφέρον του προσφεύγοντος καθόσον, αφενός, τον αναφέρει ονομαστικώς και του αποδίδει εσφαλμένως την ευθύνη για τις διαπιστωμένες ατασθαλίες και, αφετέρου, κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή και στις ισπανικές και βελγικές δικαστικές αρχές και δημοσιεύθηκε στον Τύπο, τέτοιες περιστάσεις, που μπορούν να προκαλέσουν κατάφωρη ζημία, δεν μπορούν να δώσουν στην πιο πάνω έκθεση τον χαρακτήρα βλαπτικής πράξεως υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ.
- 57 Τέλος, για το αν οι εκθέσεις της OLAF μπορούν να προσβληθούν δεν έχει σημασία το γεγονός ότι καταρτίστηκαν, υπό την αιγίδα του διευθυντή, με πράξη της OLAF η οποία εν προκειμένω έλαβε χώρα με την κατάρτιση και τη διαβίβαση στις σχετικές αρχές, στις 17 Οκτωβρίου 2002, της επίμαχης εκθέσεως.
- 58 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι το αίτημα ακυρώσεως της εκθέσεως της OLAF της 17ης Οκτωβρίου 2002 σχετικά με το IRELA στρέφεται κατά ενός εγγράφου το οποίο στερείται υποχρεωτικών εννόμων αποτελεσμάτων ικανών να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας κατάφωρα τη νομική του κατάσταση. Κατά συνέπεια, το αίτημα ακυρώσεως της εν λόγω εκθέσεως είναι απαράδεκτο.

Επί του αιτήματος αποκατάστασης των φερομένων ζημιών

— *Επί του παραδεκτού*

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ⁵⁹ Η Επιτροπή, η οποία προβάλλει την ένσταση ότι ολόκληρη η προσφυγή είναι απαράδεκτη, ισχυρίζεται ότι το απαράδεκτο του ακυρωτικού αιτήματος συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως όταν, όπως εν προκειμένω, υφίσταται στενή σχέση μεταξύ των δύο αιτημάτων.
- ⁶⁰ Επί πλέον, εφόσον η διοικητική ένσταση κατά της εκθέσεως της OLAF την οποία ο προσφεύγων υπέβαλε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 στον διευθυντή της OLAF δεν περιείχε αίτηση αποζημιώσεως, το αίτημα αποζημιώσεως του M. Camós Grau είναι απαράδεκτο και βάσει των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ στα οποία παραπέμπει ο κανονισμός 1073/1999.
- ⁶¹ Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι είναι παραδεκτό το αίτημά του για αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από την έλλειψη νομιμότητας της εκθέσεως της OLAF και από τα βαριά πταίσματα στα οποία η OLAF υπέπεσε σχετικά με αυτόν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Όσον αφορά την υποχρέωση να έχει προηγουμένως υποβληθεί διοικητική ένσταση

- 62 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, στην από 4 Φεβρουαρίου 2003 διοικητική του ένσταση κατά της εκθέσεως της OLAF, ο προσφεύγων περιορίστηκε, όσον αφορά τη ζημία την αποκατάσταση της οποίας ζητεί με την υπό κρίση προσφυγή, «να επιφυλαχθεί του δικαιώματος να ζητήσει την αποκατάσταση της σοβαρότατης περιουσιακής ζημίας και ηθικής βλάβης που η έκθεση αυτή του προκάλεσε και δύναται να του προκαλέσει στο μέλλον».
- 63 Η άποψη της καθής στηρίζεται στην αντίληψη ότι το άρθρο 14 του κανονισμού 1073/1999 καθιστά υποχρεωτική την υποβολή διοικητικής ενστάσεως κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ πριν από κάθε μέσο δικαστικής προστασίας ενός μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού κατά αποφάσεως της OLAF, ανεξαρτήτως του αν με το μέσο αυτό ζητείται η ακύρωση μιας πράξεως ή η αποκατάσταση μιας ζημίας. Κατά συνέπεια, η αγωγή αποζημιώσεως, για να είναι παραδεκτή, πρέπει να έπεται διοικητικής ενστάσεως έχοντας το ίδιο αντικείμενο. Παρέκκλιση μπορεί να γίνει δεκτή μόνο στην περίπτωση που το αίτημα αποζημιώσεως είναι σαφώς παρεπόμενο του ακυρωτικού αιτήματος που έπεται μιας διοικητικής ενστάσεως και είναι παραδεκτό —πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.
- 64 Ωστόσο, το άρθρο 14 του κανονισμού 1073/1999 προβλέπει τη δυνατότητα υποβολής διοικητικής ενστάσεως ενώπιον του διευθυντή της OLAF μόνο κατά βλαπτικής πράξεως και όχι στην περίπτωση που το αίτημα αποζημιώσεως στηρίζεται σε φερόμενες υπαίτιες πράξεις ή παραλείψεις της OLAF στο πλαίσιο έρευνας. Κατά συνέπεια, πρέπει να εκτιμηθεί αν δικαιολογείται η διασταλτική ερμηνεία που η Επιτροπή δίνει στη διάταξη αυτή όσον αφορά την υποχρέωση να έχει προηγουμένως υποβληθεί διοικητική ένσταση.

- 65 Η εκτίμηση αυτή οδηγεί στο ζήτημα αν η διαφορά πρέπει να συνδεθεί με το κατά το άρθρο 235 ΕΚ και το άρθρο 288 ΕΚ γενικό καθεστώς εξωσυμβατικής ευθύνης ή με το κατά το άρθρο 236 ΕΚ καθεστώς εξωσυμβατικής ευθύνης το οποίο ισχύει για τις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και των υπαλλήλων της. Συγκεκριμένα, στην πρώτη περίπτωση, στον δικαστή δύναται να υποβληθεί κατ' ευθείαν αίτημα αποζημιώσεως. Αντιθέτως, στη δεύτερη περίπτωση, η αγωγή για την αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε όχι από βλαπτική πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση αλλά από διάφορα πταίσματα και διάφορες παραλείψεις στις οποίες φέρεται ότι υπέπεσε η διοίκηση, πρέπει, κατά τη νομολογία, να έπεται διαδικασίας δύο σταδίων. Η διαδικασία αυτή πρέπει οπωσδήποτε να κινηθεί με την υποβολή αιτήσεως στην ΑΔΑ για την αποκατάσταση της φερόμενης ζημίας και, εν ανάγκη, να συνεχιστεί με την υποβολή διοικητικής ενστάσεως κατά της αποφάσεως για την απόρριψη της αιτήσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουλίου 1993, T-20/92, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-799, σκέψη 47).
- 66 Πάντως, στην παρούσα διαφορά, ο προσφεύγων δεν βάλλει κατά της Επιτροπής υπό την ιδιότητά της της ΑΔΑ στην οποία αυτός ανήκει ως υπάλληλος, αλλά ως του θεσμικού οργάνου με το οποίο συνδέεται η OLAF, υπηρεσία η οποία έχει λειτουργική αυτονομία και της οποίας οι σχέσεις με τους μονίμους υπαλλήλους και τα μέλη του λοιπού προσωπικού των διαφόρων θεσμικών οργάνων δεν εμπίπτουν στους συνήθεις κανόνες που αφορούν τις σχέσεις μεταξύ των μονίμων υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού και της ΑΔΑ στην οποία ανήκουν. Το γεγονός ότι στην παρούσα διαφορά, όπως σε όλα τα μέσα δικαστικής προστασίας που στρέφονται κατά της OLAF, η Επιτροπή βρίσκεται στη θέση του καθού ή εναγομένου απορρέει από τον διοικητικό και δημοσιονομικό σύνδεσμο της υπηρεσίας αυτής με το σχετικό θεσμικό όργανο και από την έλλειψη νομικής προσωπικότητας της υπηρεσίας αυτής. Εν προκειμένω, είναι αρκετό να σημειωθεί ότι ο M. Camós Grau, αν δεν ήταν υπάλληλος της Επιτροπής, αλλά άλλου θεσμικού οργάνου, πάλι θα έπρεπε να στρέψει κατά της Επιτροπής το αίτημα αποκατάστασεως της ζημίας που θεωρεί ότι υπέστη λόγω της συμπεριφοράς της OLAF.
- 67 Επί πλέον, η διαφορά δεν αφορά πράξεις ή συμπεριφορά της Επιτροπής με σημασία για τη σταδιοδρομία του προσφεύγοντος, καθόσον, από μόνη της, η έκθεση της OLAF δεν έχει κανένα έννομο αποτέλεσμα για την επαγγελματική του κατάσταση, όπως κρίθηκε πιο πάνω. Με τις αιτιάσεις που προβάλλει όσον αφορά τα πταίσματα στα οποία η OLAF φέρεται ότι υπέπεσε έναντι αυτού κατά την έρευνα σχετικά με το IRELA, λόγω των οποίων η έκθεση περιέχει δυσμενείς γι' αυτόν εκτιμήσεις και συμπεράσματα, ο M. Camós Grau βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με οποιοδήποτε

πρόσωπο, υπάλληλο της Επιτροπής ή όχι, που ενοχοποιείται από έκθεση της OLAF. Το γεγονός ότι οι διαπιστώσεις της OLAF σχετικά με τον προσφεύγοντα αφορούν τον ρόλο του, ως υπαλλήλου της Επιτροπής, στη διαχείριση και λειτουργία του IRELA δεν μεταβάλλει το αντικείμενο της διαφοράς, η οποία δεν αφορά την επαγγελματική δραστηριότητα του M. Camós Grau, αλλά τον τρόπο που η OLAF διεξήγαγε και περάτωσε μια έρευνα που τον αναφέρει ονομαστικά και του αποδίδει την ευθύνη για τις διαπιστωμένες ατασθαλίες.

- 68 Εν προκειμένω, δεν έχει σημασία το γεγονός ότι ο M. Camós Grau, για να πετύχει την ακύρωση της εκθέσεως της OLAF, υπέβαλε, σύμφωνα με το τότε εφαρμοστέο άρθρο 14 του κανονισμού 1073/1999, διοικητική ένσταση ενώπιον του διευθυντή της OLAF κατά τον τρόπο που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 69 Συγκεκριμένα, αφενός, η οργάνωση των μέσων δικαστικής προστασίας και, στο πλαίσιο αυτό, η δυνατότητα εφαρμογής του ΚΥΚ είναι νομικά ζητήματα ανεξάρτητα της βουλήσεως των διαδίκων. Αφετέρου, το άρθρο 14 του κανονισμού 1073/1999 δεν είχε εφαρμογή, καθόσον προβλέπει μόνο τη δυνατότητα υποβολής διοικητικής ενστάσεως κατά βλαπτικής πράξεως: από τα πιο πάνω προκύπτει ότι η έκθεση της OLAF δεν αποτελεί τέτοια πράξη και ότι, κατά συνέπεια, η προαναφερθείσα διάταξη δεν καθιστούσε εφαρμοστέα στην παρούσα διαφορά τη διαδικασία υποβολής διοικητικής ενστάσεως πριν από την άσκηση μέσου δικαστικής προστασίας.
- 70 Ασφαλώς, από τότε που τέθηκαν σε ισχύ, την 1η Μαΐου 2004, οι νέες διατάξεις του ΚΥΚ, έχει προστεθεί σχετικά με την OLAF το άρθρο 90α το οποίο, πέρα από τη δυνατότητα, όπως και προηγουμένως, υποβολής στον διευθυντή της OLAF διοικητικής ενστάσεως κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ στρεφόμενης κατά βλαπτικής πράξεως σχετικής με έρευνα της OLAF, προβλέπει τη δυνατότητα υποβολής στον ίδιο διευθυντή αιτήσεως κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ να λάβει όσον αφορά τον αιτούντα απόφαση σχετική με έρευνα της OLAF.

- 71 Ωστόσο, πριν αρχίσει να ισχύει η νέα αυτή διάταξη και εφόσον στο σημείο αυτό σιωπούσε το άρθρο 14 του κανονισμού 1073/1999, η πιο πάνω σύνδεση με τις διαφορές που διέπονται από τον ΚΥΚ δεν ήταν επιβεβλημένη όσον αφορά τα αιτήματα αποζημίωσης σχετικά με έρευνες της OLAF. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων δεν όφειλε να ακολουθήσει τη διαδικασία του άρθρου 90 του ΚΥΚ για να υποβάλει τέτοιο αίτημα αποζημίωσης. Υπό τις συνθήκες αυτές, το αίτημα αποζημίωσης που περιέχεται στην υπό κρίση προσφυγή δεν μπορεί να απορριφθεί, δεδομένου ότι ο M. Camós Grau δεν τήρησε μια διαδικασία που δεν προβλεπόταν από τα νομοθετήματα που ίσχυαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.
- 72 Άλλωστε, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην από 4 Φεβρουαρίου 2003 διοικητική του ένσταση κατά της εκθέσεως της OLAF, ο M. Gamós Grau επικαλέστηκε, έστω και με υποθετικό τρόπο, το δικαίωμά του να ζητήσει την αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από την έκθεση. Ακόμη και αν η αναφορά αυτή δεν μπορεί από τυπική άποψη να θεωρηθεί προηγούμενη αίτηση αποζημίωσης, πρέπει να υπομνησθεί ότι το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως είναι να δοθεί στην ΑΔΑ η δυνατότητα να λάβει θέση επί ενός ζητήματος σχετικά με τον ΚΥΚ πριν ασκηθεί μέσο δικαστικής προστασίας. Κατά συνέπεια, η καθής δεν μπορεί να υποστηρίξει λογικά ότι εν προκειμένω στερήθηκε της δυνατότητας να προετοιμαστεί για μια αγωγή αποζημίωσης.
- 73 Κατά πάγια νομολογία, οι διοικητικές ενστάσεις υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ δεν υπόκεινται σε καμία τυπική προϋπόθεση, καθόσον το περιεχόμενό τους πρέπει να ερμηνεύεται και να νοείται από τη διοίκηση με όλη την επιμέλεια που ένας καλά εξοπλισμένος μεγάλος οργανισμός οφείλει να επιδεικνύει σχετικά με όσους υπάγονται σε αυτόν, περιλαμβανομένων των μελών του προσωπικού του (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1978, 54/77, Herpels κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 233, σκέψη 47).
- 74 Εν προκειμένω, πρέπει να θεωρηθεί ότι στην Επιτροπή δόθηκε η δυνατότητα να αποφανθεί επί του βασίμου του αιτήματος αποζημίωσης του M. Camós Grau, τόσο στη διοικητική φάση όσο και στη δικαστική φάση της διαφοράς, και ότι επομένως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι έχει εφαρμογή το άρθρο 90 του ΚΥΚ, η έλλειψη

προηγούμενης διοικητικής ενστάσεως δεν μπορεί να αντιταχθεί στο αίτημα αποζημιώσεως του προσφεύγοντος με το σκεπτικό ότι, πριν από την προσφυγή του, δεν ζητήθηκε τυπικά άλλη επανόρθωση εκτός από την ακύρωση της εκθέσεως.

— Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ του αιτήματος αποζημιώσεως και του ακυρωτικού αιτήματος

- 75 Η καθής δεν μπορεί να επικαλεστεί τη νομολογία ότι, όταν υφίσταται στενή σχέση μεταξύ του αιτήματος αποζημιώσεως και του ακυρωτικού αιτήματος, το απαράδεκτο του ακυρωτικού αιτήματος συνεπάγεται το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως (προαναφερθείσα στη σκέψη 47 απόφαση Bossi κατά Επιτροπής, σκέψη 31).
- 76 Συγκεκριμένα, η νομολογία αυτή έχει ρητώς ως αντικείμενο να αποφευχθεί το ενδεχόμενο ο υπάλληλος ο οποίος δεν προσέβαλε εγκαίρως μια βλαπτική γι' αυτόν απόφαση της ΑΔΑ να καταστρατηγήσει το εκπρόθεσμο αυτό ασκώντας αγωγή εξ εξωσυμβατικής ευθύνης στηριζόμενη στη φερόμενη έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως αυτής (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1966, 59/65, Schreckenbergr κατά Επιτροπής, Rec. 1966, σ. 785 και συγκεκριμένα σ. 797· της 12ης Δεκεμβρίου 1967, 4/67, Collignon κατά Επιτροπής, Rec. 1967, σ. 469 και συγκεκριμένα σ. 480, και της 7ης Οκτωβρίου 1987, 401/85, Schina κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3911, σκέψεις 10 και 13).
- 77 Δεν μπορεί να ισχύσει το ίδιο όταν το απαράδεκτο του ακυρωτικού αιτήματος δεν οφείλεται στο εκπρόθεσμο του αιτήματος αυτού, αλλά στη φύση της προσβαλλομένης πράξεως η οποία, ναι μεν δεν παρέχει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να ζητήσει την ακύρωσή της, πλην όμως μπορεί να του προκαλέσει ζημία για την οποία είναι δυνατό να επιδικαστεί αποζημίωση.
- 78 Συγκεκριμένα, τα υποκείμενα δικαίου τα οποία, λόγω των κατά το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ προϋποθέσεων του παραδεκτού, δεν μπορούν να προσβάλουν

ευθέως ορισμένες κοινοτικές πράξεις ή ορισμένα κοινοτικά μέτρα, έχουν παρά ταύτα τη δυνατότητα να θέσουν υπό αμφισβήτηση μια συμπεριφορά που δεν έχει τον χαρακτήρα αποφάσεως και ως εκ τούτου δεν είναι δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, ασκώντας την προβλεπόμενη από το άρθρο 235 ΕΚ και το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ αγωγή εξ εξωσυμβατικής ευθύνης, στο μέτρο που η συμπεριφορά αυτή είναι ικανή να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Κοινότητας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 2003, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, Philip Morris International κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-1, σκέψη 123). Τα υποκείμενα δικαιώματα έχουν την ευχέρεια, στο πλαίσιο μιας τέτοιας αγωγής εξ εξωσυμβατικής ευθύνης, να προβάλουν τις παρανομίες που φέρεται ότι διαπράχθηκαν κατά την κατάρτιση και την υιοθέτηση μιας διοικητικής εκθέσεως, μολονότι η έκθεση αυτή δεν είναι απόφαση που θίγει ευθέως τα δικαιώματα των προσώπων που αναφέρει (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 2001, C-315/99 P, Imeri Europa κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 2001, σ. I-5281, σκέψεις 29 και 30).

- 79 Επί πλέον, η αγωγή εξ εξωσυμβατικής ευθύνης είναι ένα αυτοτελές μέσο δικαστικής προστασίας, το οποίο έχει ιδιαίτερη λειτουργία στο πλαίσιο του συστήματος των μέσων δικαστικής προστασίας και εξαρτάται από προϋποθέσεις ασκήσεως οι οποίες έχουν καθοριστεί με γνώμονα το ειδικό του αντικείμενο (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 2004, C-234/02 P, Διαμεσολαβητής κατά Lamberts, Συλλογή 2004, σ. I-2803, σκέψη 106, και τη νομολογία που παρατίθεται εκεί).
- 80 Έτσι, η αγωγή εξ εξωσυμβατικής ευθύνης που ασκήθηκε από τον M. Camós Grau και με την οποία ζητούνται χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης και αποκατάσταση της σχετικής με τη σταδιοδρομία ζημίας που φέρεται ότι προκλήθηκαν από παρανομίες της OLAF στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με το IRELA και της κατάρτισεως της συνακόλουθης εκθέσεως, πρέπει να εξεταστεί, όσον αφορά το παραδεκτό της, ανεξάρτητα από την προσφυγή ακυρώσεως.
- 81 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι το αίτημα του προσφεύγοντος να αποκατασταθεί η ζημία που φέρεται ότι του προκλήθηκε από τη συμπεριφορά της OLAF πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτό.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 82 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι παρανομίες που διαπράχθηκαν από την OLAF κατά την έρευνα σχετικά με το IRELA και κατά την κατάρτιση της εκθέσεως της 17ης Οκτωβρίου 2002 αποτελούν ισάριθμα υπηρεσιακά πταίσματα που του προκάλεσαν σοβαρή ηθική βλάβη και ζημία όσον αφορά τη σταδιοδρομία του.
- 83 Με το δικόγραφο της προσφυγής του προβάλλει έξι ισχυρισμούς σχετικά με τις φερόμενες παρανομίες.
- 84 Πρώτον, η απόφαση της OLAF να απαλλάξει τον P. από την έρευνα δεν συνάδει με την υποχρέωση αιτιολογήσεως κατά το άρθρο 253 ΕΚ και το άρθρο 25 του ΚΥΚ, καθόσον ο M. Camós Grau ενημερώθηκε σχετικά με την απόφαση αυτή μόνο με την ανακοίνωση που του έγινε στις 17 Μαΐου 2002 από τον προϊστάμενο της μονάδας «Δικαστές, παροχή συμβουλών και δικαστική παρακολούθηση» η οποία δεν ανέφερε τους συγκεκριμένους λόγους της αποφάσεως αυτής.
- 85 Δεύτερον, η OLAF προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας και παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και την αρχή της χρηστής διοικήσεως. Η από 14 Δεκεμβρίου 2000 έκθεση εξωτερικού λογιστικού ελέγχου σχετικά με το IRELA δεν κοινοποιήθηκε εγκαίρως στον M. Camós Grau για την ακρόασή του από την OLAF, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2001. Κατά την ακρόαση αυτή, οι εξεταστές τον άφησαν να νομίσει ότι εξετάζεται ως μάρτυρας και όχι για να στοιχειοθετηθεί ευθύνη του. Κατά την εξέτασή του, αλλά και μετά για να απαντήσει στις γραπτές ερωτήσεις που του τέθηκαν στη συνέχεια, δεν διέθετε τις αναγκαίες πληροφορίες για την άμυνά του, και ιδίως τα

αποδεικτικά στοιχεία που η OLAF είχε συγκεντρώσει εναντίον του. Επί πλέον, προσβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας και παραβιάστηκε το άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/396 καθόσον η έκθεση της OLAF και τα παραρτήματά της δεν του υποβλήθηκαν πριν υιοθετηθεί η έκθεση αυτή.

86 Τρίτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η έκθεση της OLAF καταρτίστηκε κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 6, παράγραφοι 1 έως 3, και του άρθρου 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1073/1999 καθώς και της αρχής της αντικειμενικότητας των ερευνών της OLAF, καθόσον ο μόνος εξεταστής που έμεινε επιφορτισμένος με την έρευνα μέχρι το τέλος της δεν βοηθήθηκε από κανέναν. Το σχέδιο εκθέσεως που καταρτίστηκε από τον εξεταστή αυτόν πριν από την αποχώρησή του από την OLAF στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 2002 είναι σημαντικά διαφορετικό από την τελική έκθεση, η οποία άλλωστε δεν φέρει την υπογραφή του. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι εκθέσεις έρευνας της OLAF πρέπει να καταρτίζονται από τους εξεταστές και ότι ο διευθυντής της OLAF δεν έχει από τον κανονισμό 1073/1999 την εξουσία να υιοθετεί ούτε να τροποποιεί μόνος του μια έκθεση έρευνας.

87 Τέταρτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η έρευνα δεν διεξήχθη, όπως προβλέπει ο κανονισμός 1073/1999, τηρουμένων των θεμελιωδών αρχών του κοινοτικού δικαίου και του ΚΥΚ, και ειδικότερα του άρθρου του 14. Συγκεκριμένα, από τη στιγμή που ο Μ. Camós Grau είχε δώσει στην OLAF σοβαρά στοιχεία ως προς την ύπαρξη συγκρούσεως συμφερόντων στο πρόσωπο ενός εξεταστή, η OLAF έπρεπε να βεβαιωθεί ότι οι πράξεις που τελέστηκαν από τον εξεταστή αυτόν και οι προσανατολισμοί που δόθηκαν στην έρευνα ήσαν αντικειμενικοί και δεν απέρρεαν από τη σύγκρουση συμφερόντων που είχε καταγγείλει ο προσφεύγων. Η λυσιτέλεια των αιτιάσεων που τότε προέβαλε ο Μ. Camós Grau επιβεβαιώνεται από την αντιφατική αιτιολογία της αποφάσεως της 28ης Μαΐου 2003 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική του ένσταση κατά της επίμαχης εκθέσεως, καθόσον η απόφαση αυτή ενώ αναγνωρίζει ότι η αποπομπή του Ρ. ήταν απαραίτητη για την αντικειμενικότητα της έρευνας θεωρεί ότι η παρέμβασή του δεν είχε ζημιογόνες συνέπειες.

88 Πέμπτον, η OLAF υπέπεσε σε πρόδηλα σφάλματα κατά την εκτίμηση του πραγματικού ρόλου του Ρ., αφενός, όσον αφορά τους ελέγχους του IRELA από

την Επιτροπή λόγω των παλαιών ευθυνών του εξεταστή στη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» και, αφετέρου, αρνούμενη ότι η σύγκρουση συμφερόντων στο πρόσωπο του Ρ. είχε συνέπειες για την έρευνα ενώ ο τελευταίος είχε σημαίνοντα και ουσιώδη ρόλο σχετικά με τον προσανατολισμό και τη διεξαγωγή της έρευνας, πράγμα που επιρρωννύεται από το τελικό κείμενο της εκθέσεως.

- 89 Έκτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι παραβιάστηκαν οι αρχές της επιείκειας και της αμεροληψίας. Η OLAF, ενώ δέχθηκε ότι η ανεξαρτησία και η αντικειμενικότητα του Ρ. δεν μπορούσαν να εξασφαλιστούν και ως εκ τούτου απέσυρε τον ενδιαφερόμενο από την έρευνα, δεν συνήγαγε τις δέουσες συνέπειες αφήνοντας άθικτες τις πράξεις που τελέστηκαν από τον Ρ. Έτσι, η έκθεση της OLAF τεχνηέντως δεν έδωσε προσοχή στην ευθύνη των υπαλλήλων της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», αποδίδοντας, αντιθέτως, την κύρια ευθύνη για τις διαπιστωμένες ατασθαλίες στους υπαλλήλους της Επιτροπής που έλαβαν μέρος στη διαχείριση του IRELA, και ιδιαιτέρως στον προσφεύγοντα.
- 90 Προς στήριξη του αιτήματός του αποζημιώσεως, ο M. Camós Grau ισχυρίζεται ότι έτσι η OLAF υπέπεσε σε δύο βαριά πταίσματα, στο πρώτο όταν ανέθεσε την έρευνα της για το IRELA σε υπάλληλο του οποίου η αμεροληψία δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί τυπικά, πράγμα που αποδεικνύεται από την απόφαση της 17ης Μαΐου 2002, και στο δεύτερο όταν υιοθέτησε τα συμπεράσματα που δεν στηρίζονταν σε αρκούντως αποδεικτικά στοιχεία, πράγμα που απορρέει από τη συμπληρωματική έρευνα για την οποία φρόντισε η ΑΔΑ.
- 91 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι τα πιο πάνω πταίσματα της OLAF του προκάλεσαν διττή ζημία. Αφενός, η OLAF διατάραξε την ψυχική του γαλήνη και έθιξε την τιμή του και την επαγγελματική του φήμη αφήνοντας να μείνουν αδικαιολόγητες υπόνοιες σχετικά με αυτόν και κάνοντάς τον να φοβηθεί την κίνηση πειθαρχικών και ποινικών διαδικασιών μέχρις ότου οι αρμόδιες δικαστικές και διοικητικές αρχές θέσουν την υπόθεση στο αρχείο, με αποτέλεσμα να υποστεί ηθική βλάβη. Ο M. Camós Grau επικαλείται εν προκειμένω τη μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας, τη σοβαρότητα των σχετικών με αυτόν συμπερασμάτων της OLAF και τη δημοσίευσή τους στον Τύπο. Αφετέρου, ο προσφεύγων ζημιώθηκε όσον αφορά τη σταδιοδρομία του, καθόσον η υποψηφιότητά του για μια διευθυντική θέση δεν έγινε δεκτή ενώ είχε καταλάβει προσωρινώς τη θέση αυτή και επομένως πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για να οριστεί στην ίδια θέση.

- 92 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, καθόσον δεν μπορεί να της προσαφθεί παράνομη συμπεριφορά δεδομένου ότι η έρευνα της OLAF διεξήχθη και η έκθεση καταρτίστηκε υπό τις απαιτούμενες συνθήκες αντικειμενικότητας και αμεροληψίας.
- 93 Πρώτον, η καθής ισχυρίζεται ότι η απόφαση της 17ης Μαΐου 2002 στοιχεί με την υποχρέωση αιτιολογήσεως και ότι ο προσφεύγων κακώς επικαλείται το άρθρο 25 του ΚΥΚ, δεδομένου ότι η εφαρμοστέα διάταξη είναι το άρθρο 14 του κανονισμού 1073/1999.
- 94 Δεύτερον, υποστηρίζει ότι δεν προσβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας. Ο M. Camós Grau διέθετε επαρκέστατη προθεσμία πριν από την ακρόασή του για να εξετάσει την έκθεση εξωτερικού λογιστικού ελέγχου σχετικά με το IRELA και είχε όλες τις πληροφορίες που ήσαν χρήσιμες για την άμυνά του κατά τη διάρκεια της έρευνας. Οι εξεταστές δεν τον παραπλάνησαν όσον αφορά το αντικείμενο της έρευνας και οι πολυάριθμες ερωτήσεις που του τέθηκαν του έδωσαν τη δυνατότητα να έχει πλήρη επίγνωση των γεγονότων που μπορούσαν να του προσαφθούν. Επί πλέον, ούτε ο κανονισμός 1073/1999 ούτε το άρθρο 4 της αποφάσεως 1999/396 προβλέπουν την κοινοποίηση του σχεδίου εκθέσεως της OLAF στον ενδιαφερόμενο, αλλά ορίζουν μόνον ότι ο τελευταίος πρέπει να έχει τη δυνατότητα να εκφραστεί σχετικά με όλα τα πραγματικά περιστατικά που τον αφορούν, πράγμα που συνέβη εν προκειμένω.
- 95 Τρίτον, η Επιτροπή εκθέτει ότι, στο πλαίσιο της εσωτερικής οργανώσεως της OLAΕ, η κατάρτιση του σχεδίου έρευνας, η οποία, κατά το άρθρο 9 του κανονισμού 1073/1999 γίνεται υπό την αιγίδα του διευθυντή, ανατίθεται σε ένα εκτελεστικό γραφείο (executive board) και ουδεμία γενική αρχή επιβάλλει να μην αλλάξει κατά τη διάρκεια της έρευνας η σύνθεση της ερευνητικής ομάδας.
- 96 Τέταρτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται, όσον αφορά το νομότυπο και την αντικειμενικότητα της έρευνας, ότι η OLAF εξέτασε προσεκτικά τη δυνατότητα να υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων στο πρόσωπο του Ρ. και ότι, όταν το δέχθηκε, απέσυρε τον εξεταστή σε ένα στάδιο όπου η έκθεση δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί.

- 97 Πέμπτον, η OLAF δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη σχετικά με την εκτίμηση του ρόλου του Ρ., είτε όσον αφορά τις παλαιότερες ευθύνες του είτε όσον αφορά την υπό εξέταση έρευνα. Η καθής υποστηρίζει ότι ο Ρ. παρενέβη μόνον ως ένας από τους εξεταστές, ότι ουδόλως καθόρισε τη στρατηγική και τον προσανατολισμό της έρευνας και ότι ούτε είχε τον έλεγχο της εκθέσεως. Η έκθεση αυτή προετοιμάστηκε από άλλον εξεταστή και καταρτίστηκε από το εκτελεστικό γραφείο της OLAF εν πλήρει γνώσει των συνθηκών υπό τις οποίες αποπέμφθηκε ο Ρ.
- 98 Έκτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η έρευνα διεξήχθη τηρουμένων των αρχών της αμεροληψίας και της επιείκειας καθόσον η αποπομπή του Ρ. αποφασίστηκε ακριβώς για να εξασφαλιστεί η αμεροληψία και αντικειμενικότητα της έρευνας. Ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη έκθεση καθιστά εναργή την ενδεχόμενη ευθύνη άλλων υπαλλήλων, ιδίως δε της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», και ότι τα σχετικά έγγραφα που προσκόμισε ο προσφεύγων κατατέθηκαν στον φάκελο.
- 99 Όσον αφορά τη ζημία της οποίας την αποκατάσταση ζητεί ο M. Camós Grau, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να αποδεικνύει το υπαρκτό της προβαλλόμενης ηθικής βλάβης ούτε κάποιο στοιχείο που να έχει σχέση με την προβαλλόμενη ζημία ως προς τη σταδιοδρομία.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Επί της στοιχειοθετήσεως εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας

- 100 Κατά πάγια νομολογία, όσον αφορά την ευθύνη της Κοινότητας για ζημίες που προκλήθηκαν σε ιδιώτες λόγω παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου δυναμένης να καταλογιστεί σε κοινοτικό όργανο, δικαίωμα αποζημιώσεως αναγνωρίζεται όταν πληρούνται τρεις προϋποθέσεις, δηλαδή όταν ο κανόνας δικαίου ο οποίος παραβιάστηκε έχει ως αντικείμενο να απονείμει δικαιώματα στους ιδιώτες, όταν η

παράβαση είναι κατάφωρη και όταν υφίσταται άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της παραβάσεως της υποχρέωσης εκείνου ο οποίος εξέδωσε την πράξη και της ζημίας που υπέστησαν οι θιγέστες (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 1996, C-46/93 και C-48/93, Brasserie du pêcheur και Factortame, Συλλογή 1996, σ. I-1029, σκέψη 51· της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 41 και 42, και της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-312/00 P, Επιτροπή κατά Camar και Tico, Συλλογή 2002, σ. I-11355, σκέψη 53).

— Επί των κανόνων δικαίου που φέρεται ότι παραβιάστηκαν

- 101 Για να στοιχειοθετηθεί εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, πρέπει εν προκειμένω να εξεταστεί πρώτα απ' όλα αν οι κανόνες δικαίου που φέρεται ότι παραβιάστηκαν έχουν ως αντικείμενο να απονείμουν δικαιώματα στους ιδιώτες. Ο προσφεύγων προβάλλει παραβίαση των αρχών της αμεροληψίας, της επιείκειας και της αντικειμενικότητας, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της χρηστής διοικήσεως. Προβάλλει επίσης προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και παραβίαση τυπικών κανόνων όσον αφορά την κατάρτιση των εκθέσεων της OLAΕ, καθώς και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.
- 102 Εν προκειμένω, είναι αρκετό να διαπιστωθεί ότι τουλάχιστον ο κανόνας αμεροληψίας, τον οποίο τα κοινοτικά όργανα οφείλουν να τηρούν κατά την εκτέλεση ερευνητικών αποστολών όπως εκείνες που ανατίθενται στην OLAΕ, αφορά, πέρα από το γενικό συμφέρον, την προστασία των σχετικών προσώπων και τους απονέμει το δικαίωμα να τηρηθούν οι αντίστοιχες εγγυήσεις (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität München, Συλλογή 1991, σ. I-5469, σκέψη 14).
- 103 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση ενός κανόνα ο οποίος έχει ως αντικείμενο να απονείμει δικαιώματα στους ιδιώτες.

— Επί της συμπεριφοράς της OLAF κατά τη διεξαγωγή της έρευνας και κατά την κατάρτιση της εκθέσεως σχετικά με το IRELA

- 104 Στη συνέχεια, για να στοιχειοθετηθεί εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας πρέπει να καθοριστεί αν η συμπεριφορά της OLAF κατά τη διεξαγωγή της έρευνας και κατά την κατάρτιση της εκθέσεως σχετικά με το IRELA συνεπάγεται κατάφωρη παράβαση του κανόνα αμεροληψίας τον οποίο επικαλέστηκε ο προσφεύγων, δηλαδή αν, κατά τη νομολογία, εν προκειμένω υπάρχει πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων της διακριτικής εξουσίας της OLAF (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την προαναφερθείσα στη σκέψη 79 απόφαση Διαμεσολαβητής κατά Lamberts, σκέψεις 49, 60, 62 και 63).
- 105 Βάσει των διατάξεων που τη διέπουν, η OLAF οφείλει να διεξάγει τις εμπίπτουσες στην αρμοδιότητά της έρευνες σύμφωνα με τη Συνθήκη και τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, και μεταξύ άλλων την απαίτηση αμεροληψίας, καθώς και τηρουμένου του ΚΥΚ του οποίου, ειδικότερα, το άρθρο 14 σκοπό έχει να αποφευχθούν ενδεχόμενες καταστάσεις συγκρούσεως συμφερόντων στο πρόσωπο υπαλλήλων.
- 106 Για να αξιολογηθεί η συμπεριφορά της OLAF, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν υπήρξε σύγκρουση συμφερόντων στο πρόσωπο του Ρ., λαμβανομένων υπόψη των ευθυνών που αυτός είχε σχετικά με το IRELA στο πλαίσιο των παλαιότερων καθηκόντων του στη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», δεύτερον, ο πραγματικός ρόλος του εξεταστή αυτού κατά τη διεξαγωγή της έρευνας σχετικά με το IRELA και, τρίτον, εν ανάγκη η σημασία του ρόλου αυτού για την κατάρτιση της εκθέσεως της 17ης Οκτωβρίου 2002.
- 107 Πρώτον, όσον αφορά το αν υπήρξε σύγκρουση συμφερόντων στο πρόσωπο του Ρ., το έγγραφο της 17ης Μαΐου 2002 που απευθύνθηκε στον Μ. Camós Grau από τον προϊστάμενο της μονάδας «Δικαστές, παροχή συμβουλών και δικαστική παρακολούθηση» αναφέρει ότι η OLAF, λαμβανομένης υπόψη της νομικής γνώμης που η

μονάδα αυτή έδωσε στον διευθυντή της OLAF, κατά την οποία «η θέση του [P.] ως εξεταστή ασχολούμενου με τον φάκελο αναφοράς [IRELA] θα μπορούσε να θεωρηθεί σύγκρουση συμφερόντων», και σύμφωνα με την πρόταση της μονάδας αυτής προς τον διευθυντή, αποφάσισε να αποσύρει τον ενδιαφερόμενο από την έρευνα. Επί πλέον, από το υπόμνημα απαντήσεως της Επιτροπής προκύπτει ότι ακριβώς για να ληφθεί υπόψη αυτή η δυνατότητα συγκρούσεως συμφερόντων και για να εξασφαλιστεί η αμεροληψία και αντικειμενικότητα της έρευνας ο P. αποπέμφθηκε από την ερευνητική ομάδα.

- 108 Ως εκ τούτου, εν προκειμένω δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ως προς την ύπαρξη συγκρούσεως συμφερόντων στο πρόσωπο του P. Συγκεκριμένα, από τη δικογραφία προκύπτει ότι σχεδόν όλοι οι πόροι του IRELA προέρχονταν από τον κοινοτικό προϋπολογισμό, ότι η αρμόδια για τη Λατινική Αμερική ΓΔ, στην οποία ο M. Camós Grau εργαζόταν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, είχε την τεχνική και οικονομική παρακολούθηση του IRELA και ότι η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», έργο της οποίας είναι να θεωρεί όλες τις αναλήψεις υποχρεώσεων και πληρωμές με κοινοτικούς πόρους, είχε θεωρήσει όλα τα σχέδια που ανατίθενταν στο IRELA.
- 109 Πάντως, ο P., πτυχιούχος λογιστής, είχε εργαστεί, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας, στο πλαίσιο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» στη μονάδα που ήταν αρμόδια για τον έλεγχο των δαπανών του IRELA, ως υπεύθυνος των οριζοντίων και μεθοδολογικών υποθέσεων του τομέα της επισιτιστικής και ανθρωπιστικής βοήθειας. Ειδικότερα, άσκησε καθήκοντα προϊσταμένου της μονάδας αυτής από την 1η Μαρτίου μέχρι τις 30 Νοεμβρίου 1998 καθώς και κατά τον Μάρτιο του 2000, πράγμα που του είχε δώσει την εξουσία να υπογράψει έγγραφα που ενδιέφεραν το IRELA. Έτσι, η IDOC αναφέρει στην έκθεσή της ένα σημείωμα της 3ης Ιανουαρίου 1997, το οποίο υπογράφεται από τον P. και απευθύνεται στην αρμόδια διεύθυνση για τη Λατινική Αμερική και με το οποίο η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» θεωρεί ένα σχέδιο σχετικά με το IRELA.
- 110 Κατά συνέπεια, η ύπαρξη συγκρούσεως συμφερόντων στο πρόσωπο του P. είναι αποδεδειγμένη.
- 111 Δεύτερον, όσον αφορά τον πραγματικό ρόλο του P. κατά την έρευνα σχετικά με το IRELA, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά την απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2001 για

την κίνηση εσωτερικής έρευνας, τέσσερις υπάλληλοι της OLAF, και μεταξύ αυτών ο Ρ., ήσαν εξουσιοδοτημένοι να διενεργήσουν την έρευνα. Δύο από αυτούς εγκατέλειψαν την OLAF στις 30 Σεπτεμβρίου 2001 και κατά συνέπεια έπαυσαν να μετέχουν στην έρευνα. Αφότου ο Ρ. αποπέμφθηκε με την απόφαση της 17ης Μαΐου 2002, ο μόνος εξεταστής που συνέχισε να είναι επιφορτισμένος με την έρευνα και που, κατά την OLAF, είχε τη διεύθυνση της έρευνας και είχε καταρτίσει με τον Ρ. την ενδιάμεση έκθεση της 20ής Δεκεμβρίου 2002, κατήρτισε το σχέδιο οριστικής εκθέσεως. Ο εξεταστής αυτός, δεδομένου ότι εγκατέλειψε την OLAF στις 30 Σεπτεμβρίου 2002, δεν υπέγραψε την έκθεση.

- 112 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο εξεταστής που αποπέμφθηκε έλαβε μέρος σε όλες τις ακροάσεις που διεξήχθησαν εξ ονόματος της OLAF, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν μεταξύ του Φεβρουαρίου του 2001 και του Απριλίου του 2002, εκτός από την ακρόαση του πρώην διευθυντή της αρμόδιας διευθύνσεως για τη Λατινική Αμερική, άμεσου προϊστάμενου του M. Camós Grau. Ο εξεταστής αυτός ήταν άλλωστε ένας από τους δύο συντάκτες της εκθέσεως της αποστολής στην έδρα του IRELA, στη Μαδρίτη, καθώς και της προαναφερθείσας ενδιάμεσης εκθέσεως της 20ής Δεκεμβρίου 2000. Προκύπτει επίσης ότι όλες οι ερευνητικές πράξεις τελέστηκαν πριν από την αποπομπή του Ρ. και ότι πραγματοποιήθηκαν από δύο ή τρία πρόσωπα, ο δε εξεταστής που αποπέμφθηκε ήταν, εκτός από μία περίπτωση, πάντοτε παρών.
- 113 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο Ρ. έλαβε μέρος στο σύνολο της έρευνας. Το επιχείρημα της Επιτροπής ότι ο εξεταστής αυτός δεν είχε τη διεύθυνση της έρευνας αλλά είχε συμπληρωματικό και εξαρτημένο ρόλο δεν μπορεί να μετριάσει τις διαπιστώσεις που απορρέουν από τη συνεχή παρουσία και την ουσιώδη ανάμιξη του Ρ. στην έρευνα σχετικά με το IRELA.
- 114 Τρίτον, όσον αφορά τις συνέπειες που η συμμετοχή του Ρ. στην έρευνα είχε για την κατάρτιση της εκθέσεως της 17ης Οκτωβρίου 2002, η καθής ισχυρίζεται ότι κατά την κατάρτιση της τελικής εκθέσεως η OLAF έλαβε υπόψη τη δυνατότητα συγκρούσεως συμφερόντων στο πρόσωπο ενός εξεταστή και ότι η έκθεση αυτή καταρτίστηκε εν πλήρει γνώσει των πραγμάτων.

- 115 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστούν τα έγγραφα που χρησίμευσαν διαδοχικά για την κατάρτιση της εκθέσεως, και ειδικότερα πρέπει να εξεταστεί, όπως καθιστά αναγκαίο η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος, πρώτον, αν από τα έγγραφα αυτά προκύπτει ότι οι τυχόν ευθύνες της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», παρά τις αποστολές της, αποφεύχθηκαν ή φαλκιδεύτηκαν τεχνηέντως, δεύτερον, αν, από τη στιγμή που η OLAF δέχθηκε, αποσύροντας τον Ρ. από την έρευνα, ότι υπήρχε σύγκρουση συμφερόντων στο πρόσωπό του, τούτο ελήφθη υπόψη στην έκθεση της 17ης Οκτωβρίου 2002 και, τρίτον, γενικότερα, αν οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος σχετικά με την έλλειψη αμεροληψίας της έρευνας και της συνακόλουθης εκθέσεως επιρρωννύονται από την εξέταση αυτή.
- 116 Τρία έγγραφα πρέπει να ληφθούν υπόψη, και συγκεκριμένα η ενδιάμεση έκθεση της 20ής Δεκεμβρίου 2000 που καταρτίστηκε από τον Ρ. και τον εξεταστή που παρέμεινε επιφορτισμένος με την έρευνα μέχρι το τέλος της, το σχέδιο εκθέσεως που καταρτίστηκε από τον τελευταίο στο τέλος του Αυγούστου του 2002 και η τελική έκθεση της 17ης Οκτωβρίου 2002.
- 117 Πρώτα απ' όλα, από την ενδιάμεση έκθεση της 20ής Δεκεμβρίου 2000 προκύπτει ότι η έκθεση αυτή τονίζει τη συμμετοχή — η οποία χαρακτηρίζεται ως σημαντική και αμφίβολης ποιότητας ανάμιξη— υπαλλήλων της Επιτροπής στη διαχείριση του IRELA αναφέροντας ότι ήσαν υπεύθυνοι για τη σύσταση ενός αποθεματικού και ότι ενέκριναν, με τα μέλη του Κοινοβουλίου, αυτή την αθέμιτη πρακτική για την τροφοδοσία του ταμείου αυτού. Όσον αφορά τον ενδεχόμενο ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» σχετικά με τη διαχείριση του IRELA, μνεία της διεύθυνσεως αυτής γίνεται μόνον όσον αφορά την έκθεση λογιστικού ελέγχου του IRELA η οποία πραγματοποιήθηκε από την ίδια διεύθυνση το 1997 και όσον αφορά τις επικρίσεις που είχε τότε διατυπώσει σχετικά με την οικονομική διαχείριση του IRELA, επικρίσεις οι οποίες παρουσιάστηκαν ως ικανές να αποτελέσουν τον λόγο της απομακρύνσεως των υπαλλήλων της Επιτροπής από τη διαχείριση του IRELA. Το έγγραφο αυτό παρουσιάζει επί πλέον ως αποδεδειγμένη τη γνώση των παράνομων πράξεων από τους υπαλλήλους της Επιτροπής.
- 118 Στη συνέχεια, όσον αφορά το σχέδιο εκθέσεως το οποίο καταρτίστηκε στο τέλος του Αυγούστου του 2002, προκύπτει ότι ορισμένα χωρία σχετικά με τον ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» και γενικά της Επιτροπής απαλύνθηκαν ή εξαλείφθηκαν στο οριστικό κείμενο της εκθέσεως. Ειδικότερα, το σχέδιο εκθέσεως αναφέρει ότι η Επιτροπή γνώριζε τις πρακτικές που επέτρεψαν την παράνομη απόκτηση κερδών

από το IRELA καθόσον το θεσμικό όργανο (οικονομικός έλεγχος) δέχθηκε τα δικαιολογητικά έγγραφα. Το σχέδιο θεωρεί ότι η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», στην έκθεσή της του 1997, προέβη σε μερική ανάλυση της καταστάσεως. Χαρακτηρίζει ακατανόητο το γεγονός ότι οι ελεγκτές της διευθύνσεως αυτής δεν εμβάθυναν στα ζητήματα που τέθηκαν αυτομάτως από τη στιγμή που διαπιστώθηκαν ατασθαλίες. Όσον αφορά την ευθύνη της Επιτροπής, εκτίθεται ότι «[η] υπόθεση IRELA υπερέβη τις ευθύνες μιας συγκεκριμένης ΓΔ και ότι [η] ΓΔ “Οικονομικός έλεγχος” δεν ενήργησε με αυστηρότητα όταν είχε όλα τα στοιχεία για να εμβάθυνει στα οικονομικά προβλήματα του [IRELA]». Εν κατακλείδι, το σχέδιο θεωρεί ότι ο ρόλος της Επιτροπής στον φάκελο του IRELA δεν περιορίστηκε στη δράση τριών προσώπων αλλά είναι το «αποτέλεσμα της δραστηριότητας ενός θεσμικού οργάνου», καθόσον τα ελεγκτικά συστήματα της Επιτροπής δεν λειτούργησαν αποτελεσματικά, η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» άσκησε «ισχνό έλεγχο» και οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν λειτούργησαν συντονισμένα.

119 Τέλος, από την τελική έκθεση της 17ης Οκτωβρίου 2002 προκύπτει ότι η έκθεση αυτή περιορίζεται να αναφέρει στην αρχή, όσον αφορά τον ρόλο και τις τυχόν ευθύνες της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», ότι αποφασίστηκε να μην αναλυθούν τα περιστατικά αυτά για να μη καθυστερήσει η έρευνα. Ναι μεν προσθέτει ότι πρέπει να γίνει μνεία της τυχόν ευθύνης των υπαλλήλων της διευθύνσεως αυτής, πλην όμως το ζήτημα αυτό δεν θίγεται στη συνέχεια της εκθέσεως λόγω του ότι παρατηρήθηκε ότι στο πλαίσιο της έρευνας έγινε ακρόαση μόνον ενός υπαλλήλου της σχετικής διευθύνσεως.

120 Περαιτώνοντας την εξέταση των πραγματικών περιστατικών, η έκθεση αναφέρει ότι η έρευνα απέδειξε ότι μόνον οι υπάλληλοι της Επιτροπής που έλαβαν μέρος στη διαχείριση του IRELA είχαν γνώση των λειτουργικών λεπτομερειών οι οποίες κατέστησαν δυνατό να υπάρξουν παρανόμως περιθώρια κέρδους, υπογραμμίζοντας τον «ενεργό ρόλο» και την «κύρια ευθύνη» των ενδιαφερομένων για τη δημιουργία και τη λειτουργία του συστήματος.

121 Εξετάζοντας τον ρόλο της Επιτροπής, η έκθεση επιμένει στον ρόλο και στις ευθύνες της αρμόδιας διευθύνσεως για τη Λατινική Αμερική, αναφέροντας, μεταξύ άλλων, ότι οι υπάλληλοι της διευθύνσεως αυτής που είχαν επανδρώσει το IRELA

επωφελήθησαν της θέσεώς τους «για να επιτρέψουν τη χρησιμοποίηση εγγράφων τα οποία καθιστούσαν δυνατή την πληρωμή των κερδών». Σχετικά με τη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», η έκθεση αναφέρει μόνο τον λογιστικό έλεγχο που πραγματοποιήθηκε το 1997 και τον ελλιπή χαρακτήρα του.

- 122 Τα τελικά συμπεράσματα της εκθέσεως επαναλαμβάνουν ότι το σύστημα χρηματοδοτήσεως του IRELA, το οποίο ήταν η πηγή των διαπιστωμένων ατασθαλιών, εφαρμόστηκε εντός ενός οργάνου του οποίου τα πιο δραστήρια μέλη ήταν οι υπάλληλοι της Επιτροπής και ότι η αρμόδια διεύθυνση για τη Λατινική Αμερική γνώριζε τις λειτουργικές λεπτομέρειες του συστήματος αυτού. Η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» εμφανίζεται ως θύμα καταστρατηγήσεως έστω και αν, προς το τέλος, γίνεται λόγος για «παθητικότητα» και «έλλειψη σοβαρού ελέγχου» από την πλευρά της.
- 123 Όσον αφορά τις ατομικές ευθύνες, η έκθεση αναφέρει ονομαστικά, μεταξύ των υπαλλήλων της Επιτροπής, μόνο τους υπαλλήλους της αρμόδιας διευθύνσεως για τη Λατινική Αμερική οι οποίοι έλαβαν μέρος στη διαχείριση του IRELA και συνιστά σχετικά με αυτούς να κινηθούν πειθαρχικές διαδικασίες που να επεκταθούν «εν ανάγκη σε άλλους υπαλλήλους, ιδίως δε εντός της ΓΔ “Οικονομικός έλεγχος”», οι συστάσεις δε αυτές επανελήφθησαν στο κεφάλαιο «Η συνέχεια που πρέπει να δοθεί».
- 124 Η συγκριτική εξέταση των διαδοχικών κειμένων της εκθέσεως της OLAF δείχνει σαφώς ότι το οριστικό κείμενο τεχνηέντως απέφυγε και ελαχιστοποίησε τον ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» και παράλληλα απέδωσε όλη την ευθύνη των ατασθαλιών που καταλογίστηκαν στην Επιτροπή μόνο στους υπαλλήλους που είχαν λάβει μέρος στη διαχείριση του IRELA, επιλέγοντας έτσι να επιβεβαιώσει την ενδιάμεση έκθεση, ένας από τους συντάκτες της οποίας ήταν ο Ρ., και αποφεύγοντας τη με πιο λεπτές διακρίσεις παρουσίαση που έγινε στο σχέδιο εκθέσεως το οποίο καταρτίστηκε χωρίς τη συνδρομή του Ρ. στο τέλος του Αυγούστου του 2002, παρουσίαση η οποία αναφέρθηκε εκτενέστερα στον ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», επισημαίνοντας τις ελλείψεις της στην υπόθεση IRELA, και αρνήθηκε να αποδώσει μόνο στους πιο πάνω υπαλλήλους την ευθύνη εντός της Επιτροπής για να καταλήξει στο ότι η ευθύνη αυτή απέρρεε περισσότερο από μια δυσλειτουργία του θεσμικού οργάνου στην οποία εμπλεκόταν και η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος».

- 125 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι, πρώτον, έχει αποδειχθεί ότι υπήρξε σύγκρουση συμφερόντων στο πρόσωπο του Ρ. Δεύτερον, ο Ρ. έλαβε μέρος σχεδόν σε όλες τις ερευνητικές πράξεις, καμία από τις οποίες δεν τέθηκε υπό αμφισβήτηση αφότου αυτός απομακρύνθηκε από την έρευνα. Επί πλέον, ενήργησε στο πλαίσιο μιας ομάδας της οποίας τα μέλη λιγότευαν με το πέρασμα του χρόνου και ήταν ένας από τους δύο συντάκτες της ενδιάμεσης εκθέσεως. Τρίτον, ο Ρ. είχε μείζονα ρόλο κατά τη διεξαγωγή της έρευνας.
- 126 Επί πλέον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η επίδραση που ο Ρ. είχε κατά τη διεξαγωγή της έρευνας υπήρξε επιζήμια για την απαίτηση αμεροληψίας. Συγκεκριμένα, δύο υπηρεσίες, δηλαδή η αρμόδια διεύθυνση για τη Λατινική Αμερική και η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», ήσαν, λόγω των αντίστοιχων αποστολών τους, επιφορτισμένες με την παρακολούθηση και τον έλεγχο της δραστηριότητας του IRELA, και ειδικότερα όσον αφορά τις οικονομικές πτυχές της. Στο πλαίσιο της εσωτερικής έρευνας που κινήθηκε από την ΟΛΑΕ, η εξέταση του ρόλου της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» ήταν ακόμη περισσότερο δικαιολογημένη καθόσον το IRELA εξαρτάται πλήρως από κοινοτικές επιδοτήσεις και καθόσον η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», η οποία θεωρεί όλες τις αναλήψεις υποχρεώσεων με κοινοτικούς πόρους, είχε κατ' επανάληψη διατυπώσει παρατηρήσεις σχετικά με το IRELA.
- 127 Πάντως, δεν αμφισβητείται ότι αποφασίστηκε να μη γίνουν ερευνητικές πράξεις σχετικά με τη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», καθόσον η έρευνα ως προς τις τυχόν ευθύνες της Επιτροπής αφορούσε αποκλειστικά τον ρόλο της αρμόδιας διευθύνσεως για τη Λατινική Αμερική. Εν προκειμένω, προκύπτει ότι οι ερευνητικές πράξεις που πραγματοποιήθηκαν από τον Φεβρουάριο του 2001 μέχρι τον Απρίλιο του 2002, στο πλαίσιο των οποίων έγινε ακρόαση μόνον ενός υπαλλήλου της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» ενώ έγινε ακρόαση πέντε υπαλλήλων της αρμόδιας διευθύνσεως για τη Λατινική Αμερική, ακολούθησαν τον προσανατολισμό που έδωσε στην έρευνα η ενδιάμεση έκθεση. Έτσι, η έκθεση αυτή, της οποίας ένας από τους δύο συντάκτες ήταν ο Ρ., δεν είχε ως αντικείμενο να εγκαλέσει τη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», αλλά περιείχε κατηγορηματικούς ισχυρισμούς σχετικά με την ανάμιξη των υπαλλήλων της αρμόδιας διευθύνσεως για τη Λατινική Αμερική στις διαπιστωμένες ατασθαλίες. Το συμπέρασμα ότι λόγω της επιδράσεως του Ρ. ο προσανατολισμός που δόθηκε στην έρευνα ήταν καθοριστικός επιρρωννύεται από τη γνώμη της 2ας Μαΐου 2002, την οποία η καθής παρέθεσε στις προαναφερθείσες στη σκέψη 30 απαντήσεις της στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου σχετικά με την κατάρτιση της επίμαχης εκθέσεως, στην οποία γνώμη ο προϊστάμενος της μονάδας

«Δικαστές, παροχή συμβουλών και δικαστική παρακολούθηση» της OLAF συμπέρανε ότι πρέπει να αποπεμφθεί ο εξεταστής και συνιστούσε να μη ληφθούν υπόψη στην τελική έκθεση οι «ωθήσεις που προέρχονται από τον [P.]».

- 128 Η μερική και ως εκ τούτου άστοχη προσέγγιση του ρόλου της Επιτροπής, η οποία από μεθοδολογική άποψη είναι ελάχιστα κατανοητή λόγω του ουσιώδους χαρακτήρα του οικονομικού ελέγχου, δεν μπορούσε παρά να καταλήξει, εκ παραλείψεως, σε νοθευμένη παρουσίαση της ακριβούς ευθύνης των σχετικών υπηρεσιών του θεσμικού οργάνου και, κατά συνέπεια, των μελών τους.
- 129 Η τελική έκθεση, αποδίδοντας ολόκληρη την ευθύνη των καταλογιστέων στην Επιτροπή δολίων πράξεων μόνο στους υπαλλήλους της αρμόδιας ΓΔ για τη Λατινική Αμερική που έλαβαν μέρος στη διαχείριση του IRELA, χωρίς να δεχθεί τα στοιχεία όσον αφορά τον ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» που περιέχονταν στο σχέδιο εκθέσεως που καταρτίστηκε στο τέλος του Αυγούστου 2002, στο οποίο υπήρχαν διάφορες επικριτικές εκτιμήσεις σχετικά με τη διεύθυνση αυτή, επιβεβαιώνει την έλλειψη ισορροπίας που απορρέει από αυτή τη μερική και άστοχη εξέταση των ευθυνών του θεσμικού οργάνου.
- 130 Η δικαιολογία την οποία η έκθεση της 17ης Οκτωβρίου 2002 δίνει στη μη εξέταση του ρόλου της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», δικαιολογία κατά την οποία, «[γ]ια να μη καθυστερήσει η έρευνα, αποφασίστηκε να μην αναλυθούν οι περιστάσεις σχετικά με την ευθύνη της ΓΔ “Οικονομικός έλεγχος”», δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Η μέριμνα της OLAF να διενεργεί τις έρευνές της με ταχύτητα, μοιλονότι είναι θεμιτή όταν τα πραγματικά περιστατικά είναι παλαιά και μπορούν να οδηγήσουν σε παραγραφή, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη μερική ή επιλεκτική εξέταση της δυνητικής ευθύνης διάφορων υπηρεσιών του ελεγχθέντος θεσμικού οργάνου ή οργανισμού όταν είναι πρόδηλο, όπως εν προκειμένω, ότι οι υπηρεσίες αυτές είχαν, για διάφορους λόγους, ένα ρόλο να διαδραματίσουν στις περιστάσεις της υποθέσεως που αποτέλεσε το αντικείμενο της έρευνας.

- 131 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι το περιεχόμενο και τα συμπεράσματα της εκθέσεως της OLAF παραβλέπουν την απαίτηση αμεροληψίας. Η πιο πάνω παράβαση από την OLAF του περί ου πρόκειται κανόνα δικαίου συνιστά ακόμη σοβαρότερη παρανομία καθόσον η OLAF δημιουργήθηκε για να διενεργεί έρευνες σχετικά με κάθε παράνομη δραστηριότητα επιζήμια για τα συμφέροντα των Κοινοτήτων και ικανή να επισύρει διοικητικές ή ποινικές διώξεις και αναγορεύτηκε σε αυτοτελή υπηρεσία της Επιτροπής για να αποκτήσει τη λειτουργική ανεξαρτησία που κρίθηκε αναγκαία για την εκτέλεση της αποστολής της. Επί πλέον, λαμβανομένης υπόψη της γνώσεως της συγκρούσεως συμφερόντων στο πρόσωπο του Ρ., που η OLAF τελικά δέχθηκε αποπέμποντας τον εξεταστή, η περιεχόμενη στην τελική έκθεση επιβεβαίωση του άστοχου προσανατολισμού που υπό την επίδραση του Ρ. δόθηκε στην έρευνα καθιστά πρόδηλη την παράβαση της απαιτήσεως αμεροληψίας.
- 132 Επιπρόσθετα, το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από την έκθεση της IDOC της 2ας Ιουλίου 2003. Πρέπει να υπομνησθεί ότι στην IDOC είχε ανατεθεί να καθορίσει αν με την τότε ισχύουσα κοινοτική ρύθμιση είναι συμβατή 1) η συμμετοχή υπαλλήλων της Επιτροπής στη διαχείριση του IRELA· 2) η πρόταση και/ή ανοχή του σχεδίου οικονομικής εξυγιάνσεως και η αναφορά της ατομικής ευθύνης των υπαλλήλων που ενδεχομένως απέρρευ εντεύθεν και 3) η τυχόν ευθύνη των υπαλλήλων της Επιτροπής που έλαβαν μέρος στη διαχείριση του IRELA καθώς και των υπαλλήλων των υπηρεσιών που ήσαν αρμόδιες για τον έλεγχο των κοινοτικών πόρων του IRELA.
- 133 Έτσι, η έκθεση του IDOC, η οποία εξετάζει τον ρόλο της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», αναφέρει ότι για τη διεύθυνση αυτή δεν έγινε καμία μνεία στην τελική έκθεση της OLAF, εκτός από τη σύσταση υπό τον τίτλο «Η συνέχεια που πρέπει να δοθεί».
- 134 Πάντως, η IDOC παρατηρεί, όσον αφορά την απόφαση δημιουργίας αποθεματικού, η οποία είναι η πηγή των ατασθαλιών, αφενός, ότι το αποθεματικό αυτό είναι πολύ παλαιότερο της συμμετοχής των τριών υπαλλήλων που εγκαλούνται με την έκθεση της OLAF, συμμετοχής η οποία προτάθηκε από την αρμόδια διεύθυνση για τη Λατινική Αμερική και τη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» το 1986, αποφασίστηκε το 1988 και έγινε δεκτή, και μάλιστα ενθαρρύνθηκε, από την Επιτροπή. Η IDOC σημειώνει, αφετέρου, ότι ζήτημα ελλείψεως νομιμότητας της πρακτικής αυτής

τέθηκε μόνο καθυστερημένα, το 1997, από την αρμόδια διεύθυνση για τη Λατινική Αμερική, που ρώτησε τη Νομική Υπηρεσία της Επιτροπής και τη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», η οποία εξέφρασε τις αμφιβολίες της σχετικά με τη νομιμότητα του μηχανισμού, σε αντίφαση με τη γνώμη που είχε διατυπώσει το 1986.

- 135 Η έκθεση της IDOC αναφέρει επί πλέον ότι ο Μ. Camós Grau είχε εκθέσει στην OLAF ότι κάθε χρόνο η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» ενέκρινε τον λογιστικό έλεγχο του IRELA, ο οποίος πραγματοποιούνταν από λογιστικό γραφείο, και ότι, στον λογιστικό έλεγχο του 1995, ρητώς διευκρινιζόταν ότι το IRELA είχε κέρδη ποσού 1,194 εκατομμυρίων ευρώ. Πάντως, η IDOC παρατηρεί ότι το έγγραφο που ο Μ. Camós Grau παρέθεσε προς στήριξη των ισχυρισμών του δεν είχε κατατεθεί στον φάκελο που συνόδευε την τελική έκθεση της OLAF, αλλά είχε βρεθεί στον φάκελο που κατείχε η OLAF.
- 136 Η έκθεση της IDOC προσθέτει ότι η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», μετά τον έλεγχο στον οποίο προέβη το 1997, δεν προχώρησε σε βαθύτερη εξέταση και ότι, μολονότι ρωτήθηκε από τον πρώην υπεύθυνο της οικονομικής μονάδας της αρμόδιας διευθύνσεως για τη Λατινική Αμερική σχετικά με τη δυνατότητα του IRELA να υπερτιμολογεί τις αμοιβές και τα έξοδα στην Επιτροπή πάνω από το σχέδιο εργασίας που είχε γίνει δεκτό και πάνω από την επιχορήγηση, τελικά θεώρησε τις αναλήψεις υποχρεώσεων. Οι συντάκτες της εκθέσεως της IDOC εκπλήσονται από το ότι η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», αν και θεωρούσε κάθε σχέδιο που ανετίθετο στο IRELA, περίμενε το 1997 για να προβεί σε επικριτικές παρατηρήσεις. Εκπλήσονται και για το κείμενο του προαναφερθέντος στη σκέψη 112 σημειώματος του Ρ., το οποίο αναφέρει στην αρμόδια διεύθυνση για τη Λατινική Αμερική ότι η ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» θεωρούσε ένα σχέδιο, αλλά θα ήθελε να λαμβάνει σε κάθε περίπτωση τα ενδεδειγμένα δικαιολογητικά.
- 137 Εξάλλου, στις εκτιμήσεις της IDOC όσον αφορά την ευθύνη των τριών υπαλλήλων της Επιτροπής που έλαβαν μέρος στη διαχείριση του IRELA γίνονται πολύ πιο λεπτές διακρίσεις. Παρατηρείται ότι θέμα νομιμότητας της συμμετοχής αυτής τέθηκε μόνο με καθυστέρηση, το 1994, και ότι η συνέχιση της συμμετοχής αυτής επιτράπη ρητώς, μετά από γνώμη της Γενικής Γραμματείας, της Νομικής Υπηρεσίας και της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», στις 17 Οκτωβρίου 1995. Η IDOC θεωρεί,

αντιθέτως προς τα συμπεράσματα της εκθέσεως της OLAF, ότι δεν αποδείχθηκε ότι οι τρεις υπάλληλοι που κηρύχθηκαν υπεύθυνοι από την OLAF, είχαν γνώση των ατασθαλιών που συνίσταντο, μεταξύ άλλων, στο να δικαιολογείται το υπερβολικό κόστος με ανακριβείς δαπάνες και αναφέρει ότι θέμα ελλείψεως νομιμότητας της συστάσεως των αποθεματικών τέθηκε μόλις το 1997 «με σχετικά ασαφή τρόπο».

- 138 Τα συμπεράσματα της εκθέσεως της IDOC, τα οποία δείχνουν, τουλάχιστον σιωπηρώς, ορισμένες ελλείψεις στην έρευνα που διεξήγαγε η OLAF, είναι εν πάση περιπτώσει πολύ λιγότερο κατηγορηματικά απ' ό,τι το συμπέρασμα της OLAF. Η IDOC αναφέρει ότι δεν είναι δυνατόν να συναχθεί η ύπαρξη κολάσιμων πράξεων σε πειθαρχικό επίπεδο. Απορρίπτει τον καταλογισμό ατομικών ευθυνών, θεωρώντας ότι η υπόθεση δείχνει περισσότερο έλλειψη συντονισμού μεταξύ των υπηρεσιών της Επιτροπής τις οποίες αφορά ο έλεγχος των κοινοτικών πόρων που χορηγούνται στο IRELA.
- 139 Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η καθής δεν καθιστά δυνατό να τεθεί υπό αμφισβήτηση το συμπέρασμα αυτό. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η έρευνα επικεντρώθηκε στη συμμετοχή των κοινοτικών υπαλλήλων στη λειτουργία των οργάνων του IRELA καθόσον ο ρόλος που διαδραματίστηκε από τη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» ήταν άλλης φύσεως: εκθέτει ότι μια διευρυμένη έρευνα θα είχε δυσκολίες λαμβανομένων υπόψη της παλαιότητας των πραγματικών περιστατικών και των αναγκαίων ανθρώπινων και υλικών πόρων και ότι η OLAF αποφασίζει εν πλήρει ανεξαρτησία για το πεδίο των ερευνών της. Ωστόσο, τέτοια επιχειρήματα δεν μπορούν να δικαιολογήσουν, όταν πρόκειται για ένα ερευνητικό όργανο, την απόφαση που διαπιστώθηκε σχετικά με τη διεξαγωγή των ερευνών του. Ομοίως, ούτε ο ισχυρισμός ότι τίποτα δεν καθιστά δυνατό να αποδειχθεί ότι ο εξεταστής που αποπέμφθηκε προέβη σε οποιαδήποτε μεθόδευση ικανή να εμποδίσει την αποκάλυψη της αλήθειας μπορεί να αναιρέσει τη διαπίστωση αυτή.
- 140 Επί πλέον, οι ισχυρισμοί της Επιτροπής ότι στην τελική έκθεση ελήφθησαν υπόψη οι λόγοι της απομακρύνσεως του Ρ. από την έρευνα διαψεύδονται από το ίδιο το περιεχόμενο της εν λόγω εκθέσεως, καθόσον η περιεχόμενη στην έκθεση αυτή μνεία της τυχόν ευθύνης άλλων υπαλλήλων, και ιδίως εκείνων της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος», είναι απλώς τυπική. Ναι μεν το επιχείρημα ότι η OLAF δεν μπορούσε να

συναγάγει συμπεράσματα όσον αφορά τους υπαλλήλους της διεύθυνσεως αυτής χωρίς προηγουμένως να τους ακούσει είναι βάσιμο, πλην όμως δεν δικαιολογεί την απόφαση της OLAF να περιορίσει μόνο σε μία διεύθυνση την έρευνά της σχετικά με τον ρόλο της Επιτροπής στην υπόθεση IRELA. Συγκεκριμένα, ούτε είναι κατανοητό ούτε δικαιολογείται η εξέταση του ρόλου της ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» να μην εμπίπτει στο πεδίο των ερευνών που έγιναν εντός της Επιτροπής όταν η συμφωνία που δίνεται από τη διεύθυνση αυτή αποτελεί προϋπόθεση για τη διάθεση οποιουδήποτε κοινοτικού πόρου, τη στιγμή άλλωστε που η έκθεση της IDOC επιβεβαιώνει εν προκειμένω την ανάμιξη ρόλων και ευθυνών στην υπόθεση IRELA.

- 141 Εν κατακλείδι, η διαπιστωθείσα στις σκέψεις 126 έως 132 της παρούσας αποφάσεως έλλειψη νομιμότητας της συμπεριφοράς της OLAF κατά τη διεξαγωγή της έρευνας και την κατάρτιση της επίμαχης εκθέσεως είναι αποδεδειγμένη καθόσον η OLAF ενήργησε κατά σοβαρή και πρόδηλη παράβαση της απαιτήσεως αμεροληψίας. Πάντως, η παράβαση αυτή αποτελεί πταίσμα ικανό να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Κοινότητας στο μέτρο που υφίσταται άμεση και βέβαιη αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του πταίσματος και της προβαλλομένης ζημίας.

— Επί της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ του πταίσματος της OLAF και των ζημιών που προβάλλει ο προσφεύγων

- 142 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα διάφορα είδη ζημίας, δηλαδή η ζημία σχετικά με τη σταδιοδρομία και η ηθική βλάβη, που προβάλλει ο M. Camós Grau και που πρέπει να εξεταστεί αν είναι πραγματικά, ανάγονται ευθέως στην προσωπική ενοχοποίηση του M. Camós Grau η οποία έγινε στην έκθεση και η οποία οδήγησε σε συμπεράσματα και συστάσεις που τον αφορούν ατομικά. Κατά συνέπεια, η αιτιώδης συνάφεια που απαιτείται από τη νομολογία υπάρχει μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς, η οποία συνάγεται από το περιεχόμενο της εκθέσεως, και των ζημιών που προβάλλεται ότι απέρρευσαν για τον ενδιαφερόμενο.

- 143 Ωστόσο, πρέπει να διευκρινιστεί συναφώς ότι το γεγονός ότι το περιεχόμενο της εκθέσεως, λόγω του ότι ενοχοποιεί προσωπικά τον ενδιαφερόμενο, είναι η άμεση αιτία των προβαλλομένων ζημιών δεν σημαίνει ότι οι εν λόγω ζημίες είναι αποδεδειγμένες. Το συμπέρασμα αυτό θα συναχθεί χωριστά για κάθε μία από τις δύο προβαλλόμενες ζημίες μόνο μετά από την εκτίμηση του πραγματικού αντικτύπου που τα συμπεράσματα και οι συστάσεις που περιέχονται στην έκθεση είχαν, αφενός, για την επαγγελματική κατάσταση του προσφεύγοντος και, αφετέρου, για την προσωπική του κατάσταση.
- 144 Αντιθέτως, όσον αφορά άλλες παρανομίες που ο προσφεύγων προβάλλει σχετικά με, πρώτον, την αιτιολογία της αποφάσεως της OLAF να αποσύρει τον Ρ. από την έρευνα, δεύτερον, την τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας και των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της χρηστής διοικήσεως όσον αφορά την ακρόασή του από την OLAF και την κοινοποίηση της εκθέσεως πριν από την υιοθέτησή της και, τρίτον, την αρμοδιότητα για την κατάρτιση και υιοθέτηση των εκθέσεων της OLAF εντός της OLAF, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, οι παρανομίες αυτές δεν μπόρεσαν οι ίδιες να προκαλέσουν στον προσφεύγοντα χωριστή ζημία από εκείνη που απορρέει από το ίδιο το περιεχόμενο της εκθέσεως.

— Επί της ζημίας του προσφεύγοντος

- 145 Από την υπαίτια συμπεριφορά της OLAF φέρεται ότι απέρρευσε για τον προσφεύγοντα διττή ζημία, δηλαδή περιουσιακή ζημία, η οποία επηρεάζει την εξέλιξη της σταδιοδρομίας του, και ηθική βλάβη, η οποία συνδέεται με τις κατηγορίες που διατυπώθηκαν εναντίον του.
- 146 Πρώτον, όσον αφορά τη ζημία που φέρεται ότι επηρέασε τη σταδιοδρομία του προσφεύγοντος, πρέπει να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει ο ενδιαφερόμενος, η υποψηφιότητά του για μια διευθυντική θέση δεν έγινε δεκτή ενώ κατείχε προσωρινά τη θέση αυτή και έτσι είχε αποδείξει ότι πληροί τις προϋποθέσεις για να την καταλάβει.

- 147 Από τις ενδείξεις που έδωσαν οι διάδικοι σε απάντηση των προαναφερθεισών στη σκέψη 33 ερωτήσεων του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι ο Μ. Camós Grau υπέβαλε υποψηφιότητα για τη θέση του διευθυντή στη Διεύθυνση Α «Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία, Πολωνία» της ΓΔ «Διεύρυνση» την οποία, ως ο παλαιότερος υπάλληλος του υψηλότερου βαθμού, είχε καταλάβει προσωρινά από τον Δεκέμβριο του 2002 μέχρι την 1η Απριλίου 2003, ημερομηνία κατά την οποία κλήθηκε σε άλλα καθήκοντα. Η κινηθείσα με τη δημοσίευση ανακοινώσεως κενής θέσεως στις 4 Απριλίου 2003 διαδικασία πληρώσεως της θέσεως αυτής διεξήχθη, σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική του θεσμικού οργάνου, βάσει κριτηρίων που ανάγονται στις ιδιαίτερες ικανότητες που απαιτούνται για τη σχετική θέση. Μια ομάδα επιλογής αποτελούμενη από τέσσερις διευθυντές, τρεις της ΓΔ «Διεύρυνση» και έναν της ΓΔ «Γεωργία», προέβη σε μια προεπιλογή, κρατώντας σε αυτό το στάδιο οκτώ άτομα. Ο υποψήφιος που επελέγη τελικά ορίστηκε με απόφαση της 9ης Ιουλίου 2003.
- 148 Όσον αφορά τον δυσμενή αντίκτυπο που τα συμπεράσματα της OLAF είχαν για την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος, ο τελευταίος επικαλείται τη χρονολογική σειρά των γεγονότων η οποία δείχνει ότι η έκθεση της OLAF επηρέασε την απόρριψη της υποψηφιότητάς του.
- 149 Ωστόσο, ακόμη και αν δεν αμφισβητείται ότι η έκθεση της IDOC παραδόθηκε στην Επιτροπή στις 2 Ιουλίου 2003, δηλαδή σχεδόν όταν είχε λήξει η διαδικασία που είχε κινηθεί για την πλήρωση της σχετικής θέσεως, και ότι η απόφαση της ΑΔΑ να κλείσει την υπόθεση ελήφθη μόλις στις 2 Σεπτεμβρίου 2003 όταν είχε πληρωθεί η θέση, οι χρονολογικές αυτές ενδείξεις δεν μπορούν να αποτελέσουν σοβαρά στοιχεία για την ύπαρξη σχέσεως μεταξύ της εκθέσεως της OLAF και της αποφάσεως της ΑΔΑ να μη δεχθεί την υποψηφιότητα του Μ. Camós Grau, ελλείψει οποιουδήποτε άλλου στοιχείου που να επιτρέπει τη σκέψη ότι υπό άλλες συνθήκες η υποψηφιότητά του θα είχε προτιμηθεί από την ΑΔΑ, στο πλαίσιο της ευρείας διακριτικής της ευχέρειας.
- 150 Κατά συνέπεια, πρέπει να συναχθεί ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι η υποψηφιότητά του δεν έγινε δεκτή λόγω των κατηγοριών που διατυπώθηκαν εναντίον του στην έκθεση της OLAF.

- 151 Γενικότερα, πρέπει να σημειωθεί ότι ουδεμία ζημία σχετικά με τη σταδιοδρομία δύναται να καταλογιστεί ευθέως στο περιεχόμενο της εκθέσεως της OLAF καθόσον, όπως ελέχθη στις σκέψεις 51 έως 53 της παρούσας αποφάσεως, η έκθεση αυτή, άπαξ ελήφθη η απόφαση να μην υπάρξει πειθαρχική συνέχεια, δεν μπόρεσε να χρησιμεύσει ως βάση για κανένα μέτρο που επηρέασε τη σταδιοδρομία του ενδιαφερομένου.
- 152 Η Επιτροπή ρητώς ανέφερε εν προκειμένω, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, όταν βάσει μιας εκθέσεως της OLAF αποφασίζει να μη κινήσει πειθαρχική διαδικασία, η έκθεση αυτή δεν μπορεί πια να παραγάγει αποτελέσματα. Επί πλέον, στην προαναφερθείσα στη σκέψη 35 επιστολή της της 23ης Σεπτεμβρίου 2005, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι «ουδεμία έκθεση της OLAF κατατέθηκε στον προσωπικό φάκελο του προσφεύγοντος» και ότι «το μέρος Η του προσωπικού φακέλου του προσφεύγοντος, το οποίο κρατείται για τα πειθαρχικά ζητήματα, είναι πάντοτε λευκό, καθόσον ο ενδιαφερόμενος επέλεξε να μην ασκήσει το δικαίωμά του, για το οποίο είχε ενημερωθεί, να ζητήσει την κατάθεση στον προσωπικό του φάκελο του πληροφοριακού στοιχείου ότι, κατόπιν της συμπληρωματικής διοικητικής έρευνας, η ΑΔΑ αποφάσισε να κλείσει την υπόθεση αυτή χωρίς πειθαρχική συνέχεια».
- 153 Η καθής προσέθεσε ότι η πάγια πρακτική της είναι να μη καταθέτει στον προσωπικό φάκελο τις εκθέσεις της OLAF που ενοχοποιούν υπαλλήλους, καθόσον οι εκθέσεις αυτές δεν θεωρείται ότι εμπίπτουν στο άρθρο 26, στοιχείο α', του ΚΥΚ (διάταξη η οποία αναφέρει τις εκθέσεις που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του υπαλλήλου). Η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι «[ο] προσωπικός φάκελος περιλαμβάνει πειθαρχικά έγγραφα ή έγγραφα που προετοιμάζουν τυχόν πειθαρχική διαδικασία μόνο σε περίπτωση κυρώσεως ή προειδοποιήσεως κατά το άρθρο 3, στοιχείο β', του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ». Πρέπει να παρατηρηθεί εδώ ότι η καθής επικαλείται τις διατάξεις του ΚΥΚ όπως έχουν από την 1η Μαΐου 2004, όταν η προαναφερθείσα διάταξη τροποποιήθηκε, και ότι το άρθρο 3, στοιχείο β', του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ ορίζει: «Με βάση την αναφορά που συντάχθηκε για την έρευνα, αφού κοινοποιηθούν στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο όλα τα στοιχεία του φακέλου και μετά από ακρόαση του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μπορεί: [...] β) να αποφασίσει, ακόμη και αν υπάρχει ή φαίνεται να υπάρχει μη συμμόρφωση προς τις υποχρεώσεις, ότι δεν πρέπει να ληφθούν πειθαρχικά μέτρα και, ενδεχομένως, να απευθύνει στον υπάλληλο προειδοποίηση [...]».

- 154 Από τις ενδείξεις αυτές προκύπτει ότι η έκθεση της OLAF δεν περιλαμβάνεται στον προσωπικό φάκελο του M. Camós Grau, στον οποίο δεν γίνεται καμία μνεία σχετικά με την υπόθεση όσον αφορά το IRELA, και ειδικότερα δεν γίνεται μνεία του κλεισίματος της υποθέσεως αυτής χωρίς πειθαρχική συνέχεια, το οποίο αποφασίστηκε μετά την παράδοση της συμπληρωματικής εκθέσεως της IDOC. Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η καθής ολοκλήρωσε την αγόρευσή της υπογραμμίζοντας ότι, «όταν έμειναν χωρίς συνέχεια οι ποινικές και πειθαρχικές διαδικασίες που κινήθηκαν βάσει μιας εκθέσεως [της OLAF], η Επιτροπή δεν μπορούσε από νομική άποψη να χρησιμοποιήσει την έκθεση αυτή με άλλον τρόπο ή σε άλλο πλαίσιο κατά του σχετικού υπαλλήλου και ότι το τεκμήριο αθωότητας σημαίνει ότι η ΑΔΑ δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει την έκθεση αυτή με αρνητικό τρόπο [έναντι του πιο πάνω υπαλλήλου]».
- 155 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι η προβαλλόμενη ζημία σχετικά με τη σταδιοδρομία δεν αποδείχθηκε.
- 156 Δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη ηθική βλάβη, πρέπει να κριθεί αν, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, οι υπαίτιες παρανομίες τις οποίες διέπραξε η OLAF διατάραξαν την ψυχική του γαλήνη και έθιξαν την τιμή του και την επαγγελματική του φήμη, λαμβανομένων υπόψη ειδικά της σοβαρότητας των λαθών που η OLAF προσήψε στον ενδιαφερόμενο, της μεγάλης διάρκειας της διαδικασίας και της δημοσιότητας που ο Τύπος έδωσε στη συγκεκριμένη υπόθεση. Εν προκειμένω πρέπει να ληφθούν υπόψη τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος ο οποίος υπογραμμίζει, αφενός, ότι η OLAF τον ενοχοποίησε σχεδόν αποκλειστικά και συνήγαγε ότι έχει ποινική και πειθαρχική ευθύνη και, αφετέρου, ότι, λόγω των κατηγοριών που διατυπώθηκαν εναντίον του, βρισκόταν υπό την απειλή πειθαρχικής κυρώσεως, τουλάχιστον μέχρι την κατάθεση της εκθέσεως της IDOC και το κλείσιμο της υποθέσεως.

157 Είναι πρόδηλο ότι οι κατηγορίες που η OLAF διατύπωσε κατά του M. Camós Grau στην επίμαχη έκθεση, αποδίδοντάς του, όπως και στους άλλους δύο υπαλλήλους της Επιτροπής που έλαβαν μέρος στη διαχείριση του IRELA, την κύρια ευθύνη για τη δημιουργία και τη λειτουργία ενός συστήματος το οποίο καθιστούσε δυνατό να υπάρχουν παρανόμως περιθώρια κέρδους, και ειδικότερα εκθέτοντας ότι οι επικριτές αυτές πράξεις τελέστηκαν εν γνώσει των ατασθαλιών και με τη χρησιμοποίηση της θέσεως των σχετικών υπαλλήλων στην Επιτροπή, αποτελούν ιδιαίτερος σοβαρές κατηγορίες, οι οποίες θίγουν την τιμή και την επαγγελματική φήμη ενός υπαλλήλου, και κατά μείζονα λόγο στον βαθμό του προσφεύγοντος, αναλόγως της σοβαρότητας της επικρινομένης συμπεριφοράς.

158 Ειδικότερα, λόγω της αποφάσεως που ελήφθη στη διαδικασία που κινήθηκε από την OLAF, η οποία επίτηδες έθεσε τη ΓΔ «Οικονομικός έλεγχος» εκτός του πεδίου των ερευνών της, κάθε ευθύνη που καταλογίστηκε στην Επιτροπή επικεντρώθηκε στην αρμόδια διεύθυνση για τη Λατινική Αμερική και, ειδικότερα, στους τρεις υπαλλήλους της διευθύνσεως αυτής οι οποίοι είχαν λάβει μέρος στη διαχείριση του IRELA. Επί πλέον, εφόσον οι δύο άλλοι υπάλληλοι που ενοχοποιήθηκαν μαζί με τον προσφεύγοντα δεν ήσαν πλέον παρόντες στην Επιτροπή, αλλά βρίσκονταν σε άδεια άνευ αποδοχών όταν παραδόθηκε η έκθεση, ο M. Camós Grau ήταν ως εκ τούτου ο μόνος υπεύθυνος που κατονόμαζε η έκθεση της 17ης Οκτωβρίου 2002 ο οποίος έπρεπε να φέρει το βάρος των κατηγοριών της OLAF ενώ συνέχιζε τη σταδιοδρομία του στο ίδιο θεσμικό όργανο. Οι περιστάσεις αυτές επιδείνωσαν τη ζημία που προκλήθηκε στον ενδιαφερόμενο.

159 Η λόγω της συμπεριφοράς της OLAF διατάραξη της ψυχικής γαλήνης του προσφεύγοντος, οι φιλονικίες του με την OLAF και η απειλή δικαστικών και πειθαρχικών διαδικασιών που απέρρευε από τα πορίσματα της εκθέσεως ταλαιπώρησαν τον ενδιαφερόμενο πάνω από ενάμισι έτος. Συγκεκριμένα, ο M. Camós Grau, ο οποίος ειδοποιήθηκε από την OLAF για την κίνηση εσωτερικής έρευνας στις 30 Ιανουαρίου 2001 και εξετάστηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2001, έθεσε από τις 22 Φεβρουαρίου 2002 υπό αμφισβήτηση τον εξεταστή σχετικά με τον οποίο υποψιαζόταν σύγκρουση συμφερόντων και προσπάθησε, με διαδοχικές παρεμβάσεις του στην OLAF, να αποκατασταθεί η αντικειμενικότητα και αμεροληψία της

έρευνας, της οποίας ο άστοχος προσανατολισμός απέρρευε από την ενδιάμεση έκθεση του Δεκεμβρίου του 2000, και μετά να διορθωθεί αναλόγως η τελική έκθεση. Πέρα απ' αυτά τα άκαρπα διαβήματά του, ο προσφεύγων, σίγουρα από τότε που παραδόθηκε η έκθεση της OLAF, δηλαδή από τις 17 Οκτωβρίου 2002, βρέθηκε υπό την απειλή, αφενός, να κινηθούν ποινικές διαδικασίες από τις βελγικές και ισπανικές δικαστικές αρχές μέχρις ότου οι αρχές αυτές αποφασίσουν, αντιστοίχως στις 13 Φεβρουαρίου και 10 Μαρτίου 2003, να θέσουν την υπόθεση στο αρχείο και, αφετέρου, να κινηθεί από την ΑΔΑ πειθαρχική διαδικασία για να δοθεί συνέχεια στις συστάσεις της OLAF μέχρις ότου η Επιτροπή αποφασίσει, όπως είχαν κάνει οι δικαστικές αρχές, να θέσει την υπόθεση στο αρχείο, στις 2 Σεπτεμβρίου 2003.

160 Η προσβολή της τιμής του Μ. Camós Grau επιδεινώθηκε από την εξωτερική δημοσιότητα την οποία έλαβε η έκθεση της OLAF, όπως προεκτέθηκε στη σκέψη 20. Συγκεκριμένα, η επίμαχη έκθεση, μολονότι αποτελούσε εσωτερικό έγγραφο του οποίου η κοινοποίηση έπρεπε να περιοριστεί μόνο στους αποδέκτες κατά το άρθρο 9 του κανονισμού 1073/1999, κοινολογήθηκε έξω από αυτόν τον περιορισμένο κύκλο και τα συμπεράσματά της σχολιάστηκαν στον Τύπο, καθόσον η ισπανική εφημερίδα *El País* ανέφερε ονομαστικά ως ενοχοποιούμενο τον Μ. Camós Grau σε άρθρο στο φύλλο της της 11ης Δεκεμβρίου 2002.

161 Αντιθέτως, δεν πρέπει να θεωρηθεί αποδεδειγμένη, σε συνδυασμό με τη διαπιστωθείσα έλλειψη νομιμότητας, η ζημία που προβάλλεται ότι συνδέεται με το ότι ο προσφεύγων δεν «καθαρίστηκε» από τις κατηγορίες που διατυπώθηκαν εναντίον του, δεν εξασφαλίστηκε από το ενδεχόμενο να αποφασιστούν στο μέλλον πρόσθετες έρευνες ή συνέχισε να είναι το αντικείμενο μιας εκθέσεως η οποία παραμένει στα αρχεία των αρχών και υπηρεσιών στις οποίες απευθύνθηκε.

162 Ωστόσο, από τα πιο πάνω προκύπτει ότι είναι αποδεδειγμένη η ηθική βλάβη του M. Camós Grau, ο οποίος, λόγω των κατηγοριών, των συμπερασμάτων και των συστάσεων που διατυπώθηκαν εναντίον του από την OLAF, θίχτηκε στην τιμή και στην επαγγελματική του φήμη και είδε να διαταράσσεται η ψυχική του γαλήνη.

163 Ο προσφεύγων υπολόγισε προσωρινά την ηθική του βλάβη σε 10 000 ευρώ. Η Επιτροπή δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σχετικά με το ποσό που ζητήθηκε.

164 Υπό τις συνθήκες αυτές, η ζημία που ο προσφεύγων υπέστη λόγω της εκθέσεως της OLAF δεν είναι μικρότερη από το ποσό που ζητήθηκε. Κατά συνέπεια, το αίτημα αποζημιώσεως του M. Camós Grau πρέπει να γίνει εν όλω δεκτό και η Επιτροπή πρέπει να υποχρεωθεί να του καταβάλει το ποσό των 10 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής του βλάβης.

— Επί του αιτήματος αποζημιώσεως σχετικά με τα έξοδα στα οποία ο προσφεύγων υποβλήθηκε για την άμυνά του στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας

165 Ο M. Camós Grau ζητεί από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει την Επιτροπή και να του αποδώσει τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της έρευνας και των

διοικητικών του ενστάσεων κατά της απόφασης της 17ης Μαΐου 2002 και της εκθέσεως της OLAF της 17ης Οκτωβρίου 2002.

- 166 Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί ότι το αίτημα αυτό δεν διατυπώνεται με αριθμητικά στοιχεία και ο προσφεύγων δεν απέδειξε, ούτε καν προέβαλε, την ύπαρξη ιδιαίτερων περιστάσεων που δικαιολογούσαν την παράλειψη προσδιορισμού, στο δικόγραφο της προσφυγής, της ζημίας με αριθμητικά στοιχεία. Κατά συνέπεια, το αίτημα αποκαταστάσεως της εν λόγω περιουσιακής ζημίας δεν στοιχεί με τις απαιτήσεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, οπότε πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Σεπτεμβρίου 2004, C-150/03 P, Hectors κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Συλλογή 2004, σ. I-8691, σκέψη 62).

Επί των δικαστικών εξόδων

- 167 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας: «[τ]ο Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.»
- 168 Στις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, η Επιτροπή πρέπει να φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει στον M. Camós Grau το ποσό των 10 000 ευρώ.**
- 2) **Η προσφυγή-αγωγή απορρίπτεται κατά τα λοιπά.**
- 3) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδα.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Απριλίου 2006.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

E. Coulon

H. Legal

Πίνακας περιεχομένων

Το νομικό πλαίσιο της διαφοράς	II - 1178
Το ιστορικό της διαφοράς	II - 1180
Η διαδικασία	II - 1185
Τα αιτήματα των διαδίκων	II - 1187
Σκεπτικό	II - 1189
Επί των αιτημάτων ακυρώσεως της αποφάσεως της 17ης Μαΐου 2002 και της αποφάσεως της 29ης Νοεμβρίου 2002	II - 1189
Επί του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 28ης Μαΐου 2003 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που ο προσφεύγων υπέβαλε στις 4 Φεβρουαρίου 2003 κατά της εκθέσεως της OLAF	II - 1189
Επί του αιτήματος ακυρώσεως της εκθέσεως της OLAF της 17ης Οκτωβρίου 2002 .	II - 1190
— Επί του παραδεκτού	II - 1190
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1190
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1191
Επί του αιτήματος αποκαταστάσεως των φερομένων ζημιών	II - 1195
— Επί του παραδεκτού	II - 1195
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1195
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1196
— Όσον αφορά την υποχρέωση να έχει προηγουμένως υποβληθεί διοικητική ένσταση	II - 1196
— Όσον αφορά τη σχέση μεταξύ του αιτήματος αποζημιώσεως και του ακυρωτικού αιτήματος	II - 1200
	II - 1229

Επί της ουσίας	II - 1202
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 1202
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 1206
— Επί της στοιχειοθετήσεως εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας ...	II - 1206
— Επί των κανόνων δικαίου που φέρεται ότι παραβιάστηκαν	II - 1207
— Επί της συμπεριφοράς της OLAF κατά τη διεξαγωγή της έρευνας και κατά την κατάρτιση της εκθέσεως σχετικά με το IRELA	II - 1208
— Επί της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ του πταίσματος της OLAF και των ζημιών που προβάλλει ο προσφεύγων	II - 1219
— Επί της ζημίας του προσφεύγοντος	II - 1220
— Επί του αιτήματος αποζημιώσεως σχετικά με τα έξοδα στα οποία ο προσφεύγων υποβλήθηκε για την άμυνά του στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας	II - 1226
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 1227